

The book is owned by ฤทธิ Somerset

Typed to Word Document by ฤทธิ Somerset

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

ปราบคอมมิวนิสต์

ป.อินทรปาลิต

วันนั้น ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พินาศ อดีตพลโทนายทหารนอกราชการกระทรวงกลาโหม ได้ไปรับเงินบำนาญของท่านเหมือนเช่นเคยที่ได้ปฏิบัติมาทุกวันที่ ๓ ของเดือนที่กรมปลัดบัญชีในกระทรวงกลาโหม ท่านเจ้าคุณได้พบเพื่อนเก่าๆและบรรดาผู้ที่เคยอยู่ใต้บังคับบัญชาของท่านมากมาย นายทหารเก่าๆพบกันเข้า แทนที่จะคุยกันถึงเรื่องการเมือง สงครามเกาหลี หรือสงครามโลกครั้งที่ ๓ กลับคุยกันถึงเรื่องการครองชีพ ซึ่งนับวันสูงขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งทุกคนคร่ำครวญย้ายไปตามกัน

หลังจากรับเงินบำนาญเรียบร้อย เจ้าหน้าที่จ่ายเงินก็เชิญให้เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไปอ่านประกาศของกระทรวงกลาโหม ซึ่งเป็นคำสั่งทั่วไปถึงนายทหารนอประจำการทุกคน เตือนให้เตรียมพร้อมที่จะช่วยประเทศชาติที่จะได้รับอันตรายจากคอมมิวนิสต์ และในคำสั่งนั้นขอให้นายทหารเบียดเบียนบ้านนาญทุกคน คอยสอดส่องระวังภัยคอมมิวนิสต์ด้วย

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ออกจากกระทรวงกลาโหมราว ๑๑.๐๐ น.เศษ บอกให้เจ้าแห้วนำรถตู้ตึกเตี้ยตรงมาบ้านพัชราภรณ์ ท่านเจ้าคุณนั่งเครื่องขมิ้มอยู่ตอนหลังรถตามลำพัง ครุ่นคิดถึงคำสั่งของกองทัพบก ซึ่งท่านได้เห็นฟ้องด้วยทุกประการ คอมมิวนิสต์กำลังจะครองโลก ประเทศไทยกระโดดเข้าสู่ค่ายประชาธิปไตย ส่งทหารจำนวนหนึ่งเดินทางไปยังสมรภูมิเกาหลี ร่วมมือกับกองทัพสหประชาชาติรบกับกองทัพ คอมมิวนิสต์ของเกาหลีเหนือและกองทัพของจีนแดงที่ได้รับการสนับสนุนจากโซเวียตรัสเซีย ตามข่าวในวงการที่ผู้รู้ผู้เห็นยืนยันว่า กองทหารคอมมิวนิสต์หลายแสนคน ประชิดพรมแดนไทย และ อินโดจีนแล้ว นอกจากนี้ ขบวนการคอมมิวนิสต์ยังเคลื่อนไหวคึกคักในยุโรป ตลอดจนกลุ่มประเทศเล็กในแหลมบอลข่าน ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เชื่อว่า สงครามโลกครั้งที่ ๓ น่าจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ และประเทศไทยเราซึ่งเป็นประเทศเล็กๆ อาจจะเป็นยุทธบริเวณทางด้านเอเชียขึ้น

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถอนหายใจหนักๆ สะอึกตัวมาข้างหน้าและกล่าวถามเจ้าแห้วด้วยเสียงหนักแน่น

“อ้ายแห้ว เอ็งก็เป็นคนฉลาด ลองตอบข้าซิว่าภัยที่น่าเกรงกลัวของเราขณะนี้คืออะไร”

เจ้าแห้วหันมายิ้มอย่างหวานจ้อย

“รับประทาน ภัยที่น่ากลัวก็คือ รับประทานขุนบาลเถื่อนนะซีครับ รับประทานประชาชนคิดว่า ขุนบาลคนเก่ารับประทานแทงถูกไม่ได้เงิน ข้าแยะไปตามกัน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายเอือก ก้มลงกระซิบข้างหูเจ้าแห้ว

“อ้ายแห้ว...”

แล้วท่านก็ไม่พยายามซักถามอะไรอีก เพราะรู้ว่าเจ้าแห้วกำลังคลั่งหวยก.ข. เสรีา โสภเสียวใจจนไม่เป็นอันทำอะไร นับตั้งแต่ขุนบาล และ ยี่ปี่ว, ซาปี่วถูกไปปลิศจับ

จนกระทั่งสติแตกมาถึงบ้าน “พัชราภรณ์” ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ในเครื่องแต่งกายแบบสากลชุดสีเทาสวมหมวกทรงนกยูง พาร่างอันอ้วนเตี้ยพุ่งพลุ่งลงมาจากรถ แล้วเดินขึ้นบรรไดไปบนตึก เมื่อเข้ามาในห้องโถง ท่านก็แลเห็นคณะพรรค ๔ สหายอยู่กันพร้อมหน้ามีเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาด ๔ สหายและเมียๆของเขาทุกคนกำลังวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องคอมมิวนิสต์ซึ่งอาเลี้ยกิมหงวนเกลียดชังที่สุด พอแลเห็นเจ้าคุณปัจจนิก ๆ คุณหญิงก็ร้องขึ้น

“อ้อ-เจ้าคุณมาดีทีเดียว นั่งซิคะ ช่วยอธิบายให้เราทราบหน่อยเถอะคะว่า อ้ายคอมมิวนิสต์นี่มันเป็นอย่างไง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะหึๆ ก่อนที่ท่านจะพูดว่าอะไร นิกรก็ชิงพูดขึ้น

“เชื่อผมเถอะครับ คุณอา” เขากล่าวกับคุณหญิงวาดอย่างหน้าตาซิงซัง “คอมมิวนิสต์ก็อย่างที่ผมเรียนให้ทราบนั่นแหละ”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“ใครจะไปเชื่อแก แกนะมันมะกอกสามตะกร้าพูดอะไรเป็นเล่นเสมอ” แล้วคุณหญิงก็หันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้
“มือข้างหรือคะ เจ้ากรมอธิบายว่าคอมมูนิสต์นะหน้าเสี่ยๆ ตัวเตี้ยท้องพลุ่ยสวมเสื้อแดงกางเกงแดง มือขวาถือ
ค้อนมือซ้ายถือเคียวใครจะไปเชื่อคะ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ทำตาปริบๆ สันติริษะซ้ำๆ

“จีนเชื่อأيากรก็คงออกลูกเป็นลิง” พูดพรางท่านก็ยิ้มกับเสี่ยหงวน “เฮ้-แกอธิบายหน่อยเถอะวะหงวน คอมมูนิสต์
นะมันเป็นอย่างไง”

ประไพชมมือขาขึ้นเหนือติริษะ

“หนูรู้ค่ะ คุณพ่อ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“พ่อไม่ได้ถามแก”

ประไพหันมายิ้มกับกิมหงวน

“อธิบายสิคะ อาเสี่ย”

กิมหงวนยึดหน้าอกขึ้น วางท่าทางให้ฝั่งผาย แล้วอธิบายให้คณะพรรคของเขาทราบ

“ฟังทางนี้ ท่านผู้มีเกียรติ คอมมูนิสต์คืออะไรมีความเป็นมาอย่างไร ข้าพเจ้าเองไม่สามารถที่จะตรัสรู้ได้”

“ฮ้าว” เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ อุทาน “แกไม่รู้เรอะ”

เสี่ยหงวนสันติริษะ

“ไม่รู้หรือครับ รู้แต่เพียงคร่าว ๆ ว่า คอมมูนิสต์มาจากรัสเซีย มีเครื่องหมายตราค้อนกับเคียวเป็นสำคัญ”

พล พัทธราภรณ์ พูดเสริมขึ้น

“พวกเราไม่มีใครรู้ดีหรือครับ คุณอา แม้แต่รัฐบาลเองก็ไม่เคยแถลง ให้ประชาชนทราบอย่างถ่องแท้ว่า คอมมูนิสต์คืออะไร
มีความดีและความเลวแค่ไหนมีนโยบายอย่างไรบ้าง”

เจ้าคุณประสิทธิ์เห็นฟ้องด้วย

“ก็นั่นนะซี รัฐบาลเราน่าจะอบรมสั่งสอนประชาชนพลเมืองให้เข้าใจและรู้จักลักษณะคอมมูนิสต์นี้ ให้ดีพอ การรู้ไม่แจ้ง
และเห็นไม่จริง ประชาชนก็ไม่อาจจะปักใจเชื่อได้ว่า ลักษณะคอมมูนิสต์เป็นลัทธิที่ชั่วร้าย เพราะเราไม่รู้ว่ามันชั่วมันร้ายตรงไหน”
นวลละออยยิ้มให้ ดร.ดิเรก ซึ่งคาบกลัองยาเส้นเผลยอยู่

“คุณหมอกะ พวกเราถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์กันเรื่องคอมมูนิสต์มานานแล้ว ออกความเห็นกันต่างต่างนานาคุณหมอนั่ง
นิ่งเฉยไม่ได้พูดอะไรเลย ดิฉันเชื่อเหลือเกินว่าคุณหมอกงเข้าใจดีในเรื่องลัทธินี้ ช่วยอธิบายให้พวกเราฟังหน่อยเถอะคะ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ พูดสนับสนุน

“เออ--ดี อธิบายเถอะดิเรก ชาติของเรากำลังจะพินาศล่มจมเพราะอิทธิพลของคอมมูนิสต์ ซึ่งเป็นภัยอย่างฉกาจฉกรรจ์
ถึงกับท่านจอมพลให้รางวัลถ้วยทองแก่คณะยึดที่ชนะเลิศในการ แข่งขันยึดปราบคอมมูนิสต์ทางวิทยุกระจายเสียง”

คุณหญิงวาดถามขึ้นทันที

“ดิฉันได้ข่าวว่า เราจะส่งหน่วยยึดไปเกาหลีในเร็ว ๆ นี้ไม่ใช่หรือคะ”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ทำคอขุ่น

“เปล่า เปล่าคุณหญิง เฮ้า – ดิเรก อธิบายเรื่องคอมมูนิสต์ให้ฟังหน่อยเถอะวะ”

ทุกคนจ้องมองมาที่ ดร. ดิเรกเป็นตาเดียว ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ ก่อนที่นายแพทย์หนุ่มจะพูดว่ากระไร

นิกรนายจอมทะเล้นก็พรวดพรวดลุกขึ้นยืน ร่ายรำกระทำท่าเป็นยี่เกตอนออกแขก

ชาลามาหน้าเหย
ชาลามาเมื่อเห็นสาเก
กระดุก ๆ กระดิก
หมุ่ผัดพริกแกง โน.เก.
คอมมุนิสต์เป็นยังไง
จันไม่เข้าใจบอกหน่อยเฮ
ฮัดเล่ ว่าง่า
ดิเรกจำอย่าลืงล.....

คุณหญิงวาด และ ๔ นางหัวเราะงอหาย เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองดูหน้ากันด้วยความอดทนระอาใจ พลจิมมือไปที่เก้าอี้ แล้วกล่าวกับนิกร

“นั่ง นั่งเสียก่อนครับ พระเอก เดี่ยวจะ โดนถีบหมู่นี้แกยี้เกเสียจริงนะ”

นิกรอมยิ้ม ทรวดตัวนั่งตามเดิม

“กันฟังวิทยุทุกคืนโว้ย กันเชื่อว่า ทราบไคที่พวกยี้เกทั้งหลายร่วมมือร่วมใจกันต่อต้านคอมมุนิสต์ ประเทศไทยเราก็ คงจะพ้นภัยจากลัทธิอุบาทว์นี้” แล้วนิกรก็กราบกรฟ้อนรำ

กระดิ่งทองแสนจะซำจิตต์
เหม่ ๆ คอมมุนิสต์ช่างอหังกา.....

“เฮ้ย” กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น “หยุดเห่าเสียทีเถอะวะ นั่งเฉย ๆ เอะ ชำจะฟังหมอมันอธิบายเรื่องคอมมุนิสต์”

ดร. ดิเรกดิ่งกลองขานสั้นออกจากปาก วางท่าทางให้ฝั่งฝ่ายสมกับที่เป็นด็อกเตอร์ปริญญาวิทยาศาสตรและแพทยศาสตร

“ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้ ชี้แจงให้ท่านทราบถึงความเป็นมาแห่งคอมมุนิสต์พอเป็นสังเขป ท่านทั้งหลายโปรดฟัง

ง่า...ที่มาจากลัทธินี้คือประเทศรัสเซีย ลัทธิคอมมุนิสต์ก็คือระบอบการปกครองที่ใช้ประชาชน เป็นทาส”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“ขัดคอนิดได้ไหมวะ”

“ออไร้นี้ นิดหน่อยได้แต่่มากนักโดนตะ”

อาเสี่ยวว่า “เท่าที่แกอธิบายว่าคอมมุนิสต์คือการปกครองที่ใช้ประชาชนเป็นทาส ก็แล้วประชาชนจะยอมเป็นคอมมุนิสต์หาหอกอะไรกันวะ”

“ฟังให้จบเสียก่อนโว้ย หัวหน้าคอมมุนิสต์นะเขาไม่โง่งที่ จะบอกแกอย่างนั้นหรอก เขาจะต้องโฆษณาชวนเชื่อให้ประชาชนเข้าใจแต่ในเรื่องดี เป็นต้นว่าถ้าเป็นคอมมุนิสต์กับเขาจะมีงานทำ มีอาหารกินเรียกว่าอยู่ดีกินดี ทุกคนจะร่มเย็นเป็นสุข ไม่เดือดร้อน แต่ความจริงนั้น ทุกคนจะต้องทำงานอย่างทาส มีการกินอยู่เวลาที่สุดไครมีที่ดิน ทรัพย์สินเงินทอง จะต้องถูกริบเป็นของรัฐ ราษฎรจะมีความเป็นอยู่เหมือนสัตว์เลี้ยงขาดเสรีภาพ, อิศระภาพ ภราครภาพ และ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือเสรีภาพ นี่แหละคือคอมมุนิสต์ละ”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เสถียรภาพนะ อะไรวะหมอ” ดิเรกทำหน้าเจื่อน

“ไม่รู้เหมือนกัน เห็นเป็นศัพท์ใหม่ที่มาจากรุงนารังสิตก็จำมาพูดเล่น โก้ ๆ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ สรุปลักษณะอย่างเป็นการ

“เป็นอันว่าพวกเราทุกคนพอจะรู้กันว่า คอมมิวนิสต์เป็นศัตรูสำคัญของประเทศชาติดังนั้น เราจะต้องร่วมมือร่วมใจกัน ทำลายล้างคอมมิวนิสต์ทุกวิถีทาง”

“โอ.เค” คุณหญิงวาดร้องลั่น “เอาซึ่งจะบอกคิดฉันหน่อยเถอะเจ้าคุณ คอมมิวนิสต์นั้นมันอยู่ที่ไหนบ้างในบ้านเมืองเรานะมีหรือคะ”

เจ้าคุณปัจจนิกฯ อมยิ้ม

“มี-มีแน่ๆ ครับ คุณหญิง แต่คอมมิวนิสต์ไม่กล้าแสดงตัวเปิดเผยนอกจากทำงานกันอย่างลับๆ ที่เรียกกันว่าใต้ดิน”

“อ้อพวกไล่เดือนหรือคะ” คุณหญิงถาม

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกมือปิดปากภรรยาของท่าน

“นั่งเฉยๆ เอะคะคุณหญิง”

“อู๊ย ก็คิดฉันมีปากนี่คะพิลึกจริงหรือเจ้าคุณเป็นคอมมิวนิสต์ จะได้ช่วยกันซ่อมเสียดี๋ยวนี”

“แล้วกันคุณหญิงนี่รวนจริงแฮะ”

คุณหญิงค้อนควับ หันมาทาง ดร.ดิเรก

“ประเทศไทยเราอาจจะถูกกองทัพคอมมิวนิสต์บุกได้ไม่ใช่หรือพ่อดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้า

“ครับ คอมมิวนิสต์มีกำลังมากมายนักเราอาจจะถูกบุกได้ทุกนาที คนไทยเราจึงไม่ควรประมาท ถ้าถูกบุกจริงๆ เราก็ต้องร่วมมือกันต่อต้านให้ถึงที่สุด”

นิกรร้องตะโกนขึ้นสุดเสียง

“เราจะรบ เราจะสู้ตาย ไทยเป็นชาตินักรบ ไทยไม่กลัวใครนอกจากเมีย ไชโย เลือดไทยไหลจ่อๆเราไม่หวั่นไม่หวาด มาเข้ามาเถอะ คอมมิวนิสต์”

“เอ” ประไพคราง “ตะกี้นี้ก็ยังพูดกันรู้เรื่องนี้จะไปเสียแล้วหรือนี่ โธ—วันนี้แดดก็ไม่ร้อนสักหน่อย”

นิกรสะดุ้งโหยง คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน ต่อจากนั้น เจ้าคุณปัจจนิกฯก็เปิดการประชุมขอร้องให้ร่วมมือกันจัดตั้งขบวนการและปราบปรามคอมมิวนิสต์ทุกวิถีทาง ตอนหนึ่ง ดร.ดิเรกได้กล่าวขึ้นว่า

“ในตอนแรกที่ลัทธิคอมมิวนิสต์เริ่มคลี่คลายขยายตัวคอมมิวนิสต์ได้ส่งสมาชิกจำนวนหนึ่งเขาไปในประเทศอินเดีย มีการโฆษณาชวนเชื่อด้วยประการต่างๆ ท่านมหาสารคามารชังค์รัฐบาลอินทรนคร จึงดำเนินการจับกุมคอมมิวนิสต์ทันที แต่การปราบปรามเต็มไปด้วยความยากลำบาก เพราะพวกคอมมิวนิสต์ได้ไว้หนวดไว้เครารุงรังและแต่งตัวเป็นแขก”

คุณหญิงวาดอมยิ้ม

“แล้วท่านมหาสารคามารชังค์”

ดิเรกว่า “ท่านมหาสารคามารชังค์มีรับสั่งให้พวกอัสวินแขกตรวจค้นบ้านเรือนทุกแห่ง ถ้าบ้านไหนมีค้อนกับเสียมก็ให้จับเจ้าของบ้านมาโดยถือว่าเป็นคอมมิวนิสต์”

ประภาหัวเราะกึก

“คงจะมีแทบทุกบ้าน----”

“ออไรน์ คำสั่งของท่านมหาสารคามารชังค์นี้แหละ ทำให้ประชาชนตระหนกตกใจไปตามกัน ใครมีค้อนเสียมอยู่ในความครอบครองก็รีบเอาไปทิ้งนอกเคหะสถานของตน ตั้งแต่นั้นมาจนทุกวันนี้ ชาวอินเดียก็เลิกใช้ค้อนกับเสียม เพราะกลัวจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคอมมิวนิสต์”

“อ้ายโกหก” เสี่ยวหวนร้องขึ้นดังๆ “แล้วเวลาเกี่ยวหญ้าหรือคอกตะปู ใช้อะไรไว้ห่มอ่ะ ฮะ”

ดร.ดิเรกชกนิว

“ใช้มีดแทนเคียวชีวะะ แล้วใช้สันขวานแทนค้อน”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะครืน เจ้าแก้วเดินเข้ามาทักตัวนั่งข้างคุกเข้าข้างท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด

“รับประทานอาหารกลางวัน จัดตั้งโต๊ะเรียบร้อยแล้วขอรับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวสัพพยอกคนใช้เก่าแก่ของท่าน

“อ้ายแก้ว เอ็งชอบคอมมูนิสต์ไหมวะ”

เจ้าแก้วใจหายวาบ

“รับประทานไม่ขอรับ”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ทำไมถึงไม่ขอรับ”

“รับประทานกลัวติดตารางครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ หัวเราะก๊าก

“อ้อที่ไม่ขอรับเพราะกลัวติดตาราง ฟังเป็นคติเหมือนกัน พวกเราไปกินอาหารกันเถอะ จะคิดปราบปรามคอมมูนิสต์กันอย่างไร ประเดี๋ยวกินอะไรแล้ว ค่อยปรึกษาหารือกันใหม่”

นิกรลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องโถงเป็นคนแรก

สมาคมปราบปรามคอมมูนิสต์ ได้เริ่มต้นขึ้นแล้วเจ้าคุณปัจฉิมฯ ดำรงตำแหน่งเป็นนายกของสมาคม เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เป็นรองนายก คุณหญิงวาด, ประไพ, ประภา, นันทา, นวลลออ, พล, นิกร, กิมหงวน เป็นกรรมการผู้ก่อการ ดร.ดิเรก เป็นกรรมการและเลขานุการอีกตำแหน่งหนึ่ง สำนักงานของสมาคมนี้ตั้งขึ้นที่บ้าน “พัชรการณ” นั่นเอง โดยมีเจ้าแก้วเป็นภารโรงและปฏิคมอีกตำแหน่งหนึ่ง

อย่างไรก็ตาม สมาคมนี้ยังไม่ได้ทำการจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย เท่ากับว่าเป็นสมาคมเถื่อน แต่ก็ไม่แปลกอะไร เพราะสมาคมนี้ไม่ยอมรับบุคคลภายนอกเป็นสมาชิก

งานชิ้นแรกของสมาคมก็คือ ออกแถลงการณ์ให้ประชาชนเลิกใช้ค้อนกับเคียว ทั้งนี้เพื่อความบริสุทธิ์ของผู้นั้น นอกจากนี้สมาคมยังขอร้องให้พี่น้องหญิงไทยเลิกแต่งชุดสีแดง เพราะเป็นสีของคอมมูนิสต์ แต่จะทาเป็นสีแดงนั้นไม่ห้าม ต่อมา สมาคมได้พิมพ์หนังสือแจกประชาชน โฆษณาให้ประชาชนชิงชังลัทธิคอมมูนิสต์ และให้เห็นว่าชาวไทยซึ่งนับถือพระพุทธศาสนาไม่เหมาะสมที่จะเป็นคอมมูนิสต์ จากผลงานของสมาคมในเดือนแรกปรากฏว่า พวกพ่อค้าเครื่องเหล็ก โอศครวญไปตามกัน ค้อนและเคียวจำหน่ายไม่ได้เลย ที่บังแถวพายุหัดตอกชกหัวขายแพรและผ้าสีแดงไม่ได้แม้แต่ครึ่งเมตร ประชาชนอ่านโฆษณาชวนเชื่อของสมาคมปราบปรามคอมมูนิสต์เขาก็เขาใจลัทธินี้ดี และพากันชิงชังคอมมูนิสต์ยิ่งขึ้นอีก การดำเนินงานขั้นต่อไปของสมาคม จะมีรูปงานดังนี้คือ

๑. ตั้งคณะกรรมการขึ้น ๑ คณะ
๒. ยี่เก ๑๐ คณะ
๓. ภาพยนตร์ตลก (หนังตลก) ๑ คณะ
๔. ภาพยนตร์เสียง ๑ คณะ
๕. จิว ๑ คณะ
๖. ละครลึง ๒ คณะ

มหรสพเหล่านี้ จะแสดงเรื่องแอนตี้คอมมิวนิสต์ทั้งสิ้น ส่งแสดงที่วราชอาณาจักร และอาจจะส่ง ไปแสดงที่เส้นขนาน ๓๘ แห่งเกาหลีก็ได้ ถ้าหากว่าศิลปินฝ่ายไหนแสดงได้ดีจริงๆ คือเมื่อใครดูแล้วจะต้องเกลียดชังคอมมิวนิสต์อย่างเข้ากระดูกดำ

ช่วงเวลาไม่ถึงเดือน ข่าวกีฬาแพร่สะพัดไปทั่วเมืองว่าคณะพรรค ๔ สหายได้เป็นตัวตั้งตัวตีในการแอนตี้คอมมิวนิสต์ ถึงกับขอมทุ่มเทเงินจำนวนแสนเพื่องานโฆษณาชวนเชื่อ โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆนอกจากกระทำเพื่อประเทศชาติ ใครต่อใครพากันแซ่ซ้องสรรเสริญในพฤติกรรมของคณะพรรค ๔ สหาย หนังสือพิมพ์หลายฉบับต่างลงข่าวกล่าวขวัญชมเชย เมื่อข่าวนี้นำเข้าสู่คอมมิวนิสต์ได้ดินในประเทศไทย บรรดาคอมมิวนิสต์ทั้งหลาย ก็พากันเป็นเดือดเป็นแค้น เรียกประชุมกันโดยด่วน วางแผนการณีก่อนสมรภูมิตัน เพราะถือว่า เป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของพวกคอมมิวนิสต์ถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะความเจ็บใจ แล้วคอมมิวนิสต์ก็ทำลายล้างสมรภูมิตัน ทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ ช่วงภาพฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้แอบถ่ายรูปคณะพรรค ๔ สหายไปได้ทุกคน ทำบล็อกรูปรูปแจกจ่ายไปตามสมาชิกให้จดจำไว้เพื่อหาโอกาสแก้แค้นบ้างก็เขียนหนวดเขียนแว่นตาลงบนรูปคณะพรรค ๔ สหาย บ้างก็ตัดรูปส่วนใบหน้าของแม่แกมทั้งสี่ เอาไปติดต่อกับรูปนางเปลือย ด้วยศิลปะของการถ่ายและอัดรูป ประไฟ, ประภา, นันทา, นวลลออ จึงกลายเป็นนางจำปีจะไปตามกัน โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวว่า จะถูกคอมมิวนิสต์เล่นไม่มิดเช่นนี้

ตอนรุ่งอรุณวันนั้น

มีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้น แต่ไม่หวาดเสียวเกิดขึ้นที่หน้าบ้าน “พัชรารักษ์” ด้วยการกระทำของพวกคอมมิวนิสต์ ที่ประตูใหญ่นอกถนน ชงมให้มาพื้นสีแดง มีตราค้อนเคียวไขว้สีขาวอยู่ตอนกลาง ได้โบกสะบัดปรู้อยู่เหนือบานประตูนั้น และได้ด้านขวา มีแผ่นป้ายกระดานสีขาว ปรากฏตัวอักษรสีแดงว่า

สำนักงานสาขาคอมมิวนิสต์

แห่งประเทศไทย

ประชาชนหลายร้อยคนยืนจับกลุ่มวิพากษ์วิจารณ์กันด้วยคำพูดที่รุนแรง บ้างก็เหวี่ยงก้อนอิฐเข้ามาในบ้านคณะพรรค ๔ สหายกำลังนอนหลับกันอย่างสบายเพราะเป็นเวลา ๖.๐๐ น.เศษเท่านั้น

“หนือย ญินกว่าเป็นคนดีน่านับถือ” กรรมกรหนุ่มคนหนึ่งเอ็ดตะโรขึ้น “ทำเป็นแอนตี้คอมมิวนิสต์ พิมพ์หนังสือแจกฟรี ที่แท้ยายพวกบ้านนี้ก็ล้วนแต่เป็นคอมมิวนิสต์ นี่ถ้าคอมมิวนิสต์คงจะยกกองทัพบุกเข้ามาแล้วถึงได้กล้า ชักธงขึ้นป้ายอย่างเปิดเผยเช่นนี้ เอาไว้ยพวกเรา พังประตูเข้าไปใช้มดมหาชนเลย ไชโย!”

เสียงไชโยโห่ร้องดังแซดไปหมด ประชาชนต่างช่วยกันพังบานประตู แต่ทันใดนั้นเอง เสียงแตรไซเรนก็ดังขึ้น

“ตำรวจมาไว้ย”

ประชาชนแตกฮือ รถจี๊ปสีแดง ๒ คันแล่นตรงมายังบ้าน “พัชรารักษ์” อย่างรวดเร็ว ภายในรถเต็มไปด้วยผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ในเครื่องแบบ ซึ่งอยู่ในบังคับบัญชาของอัสวินหนุ่มรูปหล่อคนหนึ่ง ตำรวจหน่วยนี้เป็นตำรวจเจ้าของท้องที่ มีราษฎรคนหนึ่งโทรศัพท์ไปคอมมิวนิสต์ขึ้นป้ายและชักธงค้อนเคียวที่บ้าน “พัชรารักษ์” ตำรวจจึงรีบหือรถจี๊ปตรงมาที่นี้โดยเร็ว

จี๊ปแดงที่มีตัวอักษรว่า “ตำรวจนครบาล” ทั้งสองคันหยุดก็กริมนน พวกโปลิศแผ่นแผ่นสี่ดวงมาจากกรดด้วยท่าทางฝั่งผาย สมกับเป็น โปลิศของชาติ ทุกคนมีปืนกลมือหรือปืนพก

ร.ต.ท.พิฆาต รองสารวัตรเดินออกตั้งคางยื่นตรงมาที่ประตู แหงนหน้ามองดูธงค้อนเคียว แล้วหันมามองที่ตำรวจแก่ๆ คนหนึ่งซึ่งมียศเป็นสิบตำรวจตรี

“จัดการได้ตาปลั่ง”

ส.ต.ต.ปลั่ง ชิดเท้าพริบ

“ยิงเลยนะครับ”

รองสารวัตรนัยน์ตาเหลือก

“ยิงอะไรวะ”

“ก็ธงค้อนเคียวนี่ยิงไงล่ะครับ ผู้หมวด ผมยิงนะครับ”

“เฮ้ย – ประเดี้ยว อ้า—แกนี่แกยิงจริงแฮะ เมื่อเช้านี้ก็ไล่ยิงเมียรอบๆ โรงพักที่หนึ่งแล้ว ปีนขึ้นไปปลดตรงค้อนเคียวและป้ายลงมา ฉันทันกับตำรวจหมดนี่จะเข้าไปจับเจ้าของบ้าน จัดการให้เรียบร้อยนะ”

รองสารวัตรพาตำรวจในบังคับบัญชาของเขาบุกเข้าไปในบ้าน “พัชราภรณ์” ทันที โดยแหวกลวดหนามรั้วชบาออกแล้วเข้าไปที่ละคน ตำรวจ ๘ คนกระจายกำลังล้อมรอบตัวตึก และจับคนในบ้านไว้

คราวนี้ ความโกลาหลอลหม่านก็เกิดขึ้นทั่วบ้าน พัชราภรณ์ เจ้าแห้ววิ่งปราดขึ้นไปบนตึก ร.ต.ท. พิฆาตกับตำรวจอีกหลายคนกรูขึ้นไปบนตึกบ้าง เจ้าแห้วขึ้นบนตึก โคมารขึ้นบน ตะโกนเรียกเจ้านายของเขา และยกมือยอมจำนน เจ้าพนักงานโดยดี

ประตูห้องนอนของคณะพรรค ๔ สหายเปิดออกที่ละน้อย ตำรวจปราดเข้าควบคุมทันที ดือนเจ้าของห้องให้ออกมาชุมนุมกันที่เฉลียงของตึก ทุกคนตระหนกตกใจไปตามกัน ซึ่งเป็นของธรรมดาเหลือเกินที่ใครๆเห็นตำรวจเข้าก็จะต้องหวาดกลัว

“นี่เรื่องราวมันเป็นยังไงกันคะคุณ” คุณหญิงวาดแห้วขึ้น “ดิฉันไม่ได้เล่นไฟมาหลายเดือนแล้ว คุณเข้าบ้านผิดละกระมัง ฉันทันคือเจ้าของบ้านนี้ คุณหญิงวาดประสิทธิ์นิติศาสตร์ นั้นตัวดิฉันยืนหัวโตอยู่นั้น”

ร.ต.ท.พิฆาต เพิ่งย้ายมาจากต่างจังหวัดเมื่อ ๒-๓ วันนี่เอง เขาจึงไม่มีโอกาสได้รู้จักกับคณะพรรค ๔ สหาย ส่วนสารวัตรและนายตำรวจที่โรงพักทุกคนรู้จักดี

เมื่อทราบว่าเป็นผู้มีบรรดาศักดิ์รองสารวัตรก็รู้สึกแปลกใจ และอยากจะเข้าใจว่า ธงค้อนเคียวกับป้ายคอมมิวนิสต์นั้น ฝ่ายเจ้าของบ้านคงไม่รู้เรื่องอะไรเลย คงถูกแก๊งแน่นอน

“ประทาน โทษครับ คุณหญิง ผมไม่ได้มาจับไฟ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ว่า “หรือคุณสงสัยว่าเราจะมีปืนเถื่อนอยู่ในความครอบครอง ฉันทันไม่ทำหรือคุณฉันทันมั่งมีพอแล้ว”

อัศวินหนุ่มที่กำลัง จะได้สวมแหวนในเร็ว ๆ นี้ยิ้มเล็กน้อย

“ง่า-เจ้าคุณครับ ผมเสียใจที่จะเรียนให้ทราบว่าที่ประตูใหญ่หน้าบ้านได้เท่า มีธงค้อนเคียวขนาดใหญ่ถูกชักขึ้น และมีแผ่นป้ายบอกให้รู้ว่า ที่นี่คือสาขาคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย”

คณะพรรค ๔ สหายสะดุ้งโหยงไปตามกัน วิจารณ์กันเสียงแซ่ดไปหมด

“ตายแน่” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ อุทานขึ้น “พวกคอมมิวนิสต์เล่นตลกกับเราแล้วละคุณ ฉันทันคือ พลโทพระยาปัจจนึกพิณาศ”

นิกรพูดเสริมขึ้น

“พ่อตาผมเอง”

ประไพ “ดิฉันเป็นลูกสาวคนเล็กของท่านคะผู้หมวดคะ พวกเราทั้งหมดนี้ล้วนแต่เกลียดชังคอมมิวนิสต์เหมือนถึงมือ มานี้แน่ละเชิญผู้หมวดเข้าไปในห้องดิฉันหน่อย”

“อ้าว” นิกรร้องลั่น “ชวนเขาเข้าไปในห้องทำไม”

ประไพค้อนควับ

“จะเชียวอะไระ ไฟจะให้ผู้หมวดดูเอกสารแอนตี้คอมมิวนิสต์ต่าง ๆ ที่เราเก็บไว้ในห้องสำหรับแจกจ่ายให้ประชาชน ง่า-เชิญซิคะผู้หมวด ไม่ต้องเกรงใจคะ”

แล้วประไพก็ยกมือจับแขนรองสารวัตรพาเดินเข้าไปในห้อง คณะพรรค ๔ สหายยิ้มออกไม่ได้ เมื่อเห็นตำรวจที่ยืนล้อมล้อมยกปืนกลขึ้นสะพายบ่า

สักครู่หนึ่ง อัศวินรูปหล่อกับประไพก็เดินออกมาจากห้อง ร.ต.ท. พิฆาต เปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มแฉ่งแจ่มใสเขาเข้าใจดีแล้วว่า ธงค้อนเคียวและแผ่นป้ายสาขาคอมมิวนิสต์ แห่งประเทศไทยที่ประตูใหญ่หน้าบ้าน “พัชราภรณ์” นั้นเกิดขึ้นจากการกระทำของพรรค

คอมมิวนิสต์ อศวินหนุ่มได้แลเห็นสิ่งพิมพ์และเอกสารต่าง ๆ ในห้องนอนของนิกรมากมาย ล้วนแต่เป็นงานโฆษณาให้ประชาชน
ชิงชังลัทธิแดง เขามองดูเจ้าคุณปัจจนึก ๆ แล้วพุดยิ้ม ๆ

“ผมเสียใจครับ ที่เข้าใจผิดคิดว่า ที่นี่เป็นรังใหญ่ของคอมมิวนิสต์ มีคนโทรศัพท์ไปโรงพักบอกว่าที่นี่ได้ชักชวน
ประกาศตนเป็นคอมมิวนิสต์อย่างเปิดเผย ผมรีบพาตำรวจมา”

กิมหงวนพุด โพล่งขึ้น

“พวกเรานี่แหละครับ คือสมาคมปราบคอมมิวนิสต์ผมคืออเสี้ยกิมหงวน มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย”

รองสาวตำรวจมวดคิ้วขึ้น

“อาเสี้ยกิมหงวน.....”

“ครับ ผมเอง เรากำลังทุ่มกำลังเงินนับจำนวนแสนในการโฆษณา ให้พี่น้องชาวไทยระมัดระวังภัยจากพวกคอมมิวนิสต์
ซึ่งเป็นศัตรูสำคัญของชาติเรา”

ร.ต.ท. พินชาติยิ้มแห้ง ๆ

“ผมขอสนับสนุนแนวความคิดของพวกคุณ ว่า เป็นความจริงครับ ขณะนี้คอมมิวนิสต์กำลังแพร่ไปทั่วประเทศเรา”

นิกรกล่าวถามนายตำรวจหนุ่ม

“ขอโทษเถอะครับ ผู้หมวด คอมมิวนิสต์น่าจะรูปร่างหน้าตามันเป็นยังไง และมันมีนโยบายอย่างไรบ้างครับ”

อศวินหนุ่มยิ้มแห้ง ๆ

“เละ เละ ผมเองก็รู้เพียงงู ๆ ปลา ๆ เท่านั้น รัฐบาลสั่งให้ปราบ ผมเป็น โปลิตสก็ต้องปราบ” แล้วเขาก็ยิ้มกับคุณหญิงวาด

“ในฐานะที่เจ้าคุณกับคุณหญิงเป็นเจ้าของบ้านนี้ ผมขอเชิญไปสอบสวนปากคำที่โรงพักหน่อยเถอะครับ”

คุณหญิงวาดลืมหูลืมตา โพล่ง ส่งเสียงเอ็ดตะโร

“อ้าว นี่คุณจะทำอะไรกัน”

ร.ต.ท. พินชาติกลืนน้ำลายเอือก

“มิได้ครับ ระบบการซ่อมของตำรวจ เราเลิกใช้มานานแล้วครับ

ผมเชิญคุณหญิงกับเจ้าคุณไปโรงพักก็เพื่อจะสอบสวนปากคำตามระเบียบ”

“อ้อ ยังงั้นหรือคุณ ได้ชี้ไปได้ แต่จะให้ไปทั้งชี้น้อย่างนี้จริงใจ ขอเวลาให้ฉันกับเจ้าคุณ อาบน้ำแต่งตัวสัก ๑๕ นาที

เถอะนะคุณ”

“ครับเชิญตามสบายเถอะครับ ผมกับตำรวจจะลงไปคอยข้างล่าง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พยักหน้าเรียกเจ้าแก้วให้เข้ามาหาท่านสั่งให้ชงกาแฟมารับรองเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยด่วนคณะพรรค ๔
สหายุทกันจ้อกแจ้กจ้อแจ๋ นิกรบ่นพึมพำแล้วกลับเข้าห้องนอนต่อไป ดร.ดิเรกเข้ามารวมกลุ่มกับพรรคพวกของเขา ไบหน้าของ
นายแพทย์หนุ่มเคร่งขรึม

“อย่าเพิ่งหัวร่อต่อกระซิบกัน” ดร.ดิเรกพูดอย่างเป็นงานเป็นการ

“เรื่องที่คอมมิวนิสต์เอาชกชวนชวนและป้ายมาติดที่ประตูหน้าบ้านเรา ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย มักจะต้องเป็นเรื่องร้ายรุนแรงกว่านี้”
พลยิ้มให้ดิเรก

“แน่นอนละหมอ พวกคอมมิวนิสต์มันจะต้องหาวิธีอื่นเล่นงานเราอีก”

ดิเรกลืมตาโพล่ง

“ก็แล้วหัวเราะคิกคักกันทำไม”

กิมหงวนว่า “หัวเราะเพราะแกนุงแกงนอนตูดขาดไว้”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังขึ้นอีก นายแพทย์หนุ่มรีบหันไปมองดูก้นของเขาแล้วสะดุ้งโหยงใจหายวาบ รีบยกมือขวา

กุมกันวังคือ ไปจากที่นั่น พลกับเสี้ยหงวนหัวเราะงอหาย

คืนวันนั้นเอง

เวลาประมาณ ๒๓.๐๐ น.เศษ อากาศกำลังหนาวเย็นเย็บจับใจ บ้าน “พัชรารักษ์” อยู่ในความเงียบสงัดคนในบ้านหลับนอนกันหมดแล้ว แต่แสงไฟฟ้าในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร. ดิเรกยังสว่างจ้าเหมือนกับกลางวันคร. ณรงค์ฤทธิ์ใช้เวลากลางวันเป็นกลางวันไม่มีใครจะหลับนอนเหมือนผู้คนที่ทั้งหลาย เวลาของเขาหมดไปกับการค้นคว้าทดลองสิ่งที่จะให้คุณประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์ โดยเฉพาะคือยารักษาโรคซึ่งดิเรกพยายามคิดค้นอยู่เสมอ

ณ.บัดนี้ นายแพทย์หนุ่มที่มีมันสมองเฉียดแหลมเกินหน้านักวิทยาศาสตร์ด้วยกัน กำลังทดลองยาชนิดหนึ่งเขาให้ชื่อมันว่า “โกโนเรีย กูดบาย” ยานี้จะช่วยให้ผู้ที่ เป็นโรคร้ายอย่าง หายเด็ชขาดภายในเวลา ๓ วันเป็นอย่างช้าภายในห้องทดลองเงียบกริบ ได้ยินแต่เสียงกรนเบาๆของเจ้าแห้วซึ่งเป็นสานุศิษย์ของคุณหมอ และนั่งหลับน้ำลายยืดอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง เท่าที่เจ้าแห้วยอมอดหลับอดนอนมาคอยรับใช้ก็เพราะดิเรกใจดีจ่ายทรัพย์สินให้เป็นรางวัล คืนละ ๒๐ บาท

นายแพทย์หนุ่มละสายตาจากหลอดแก้วทดลอง เดินวนเวียนไปมาในห้อง พอเห็นเจ้าแห้วนั่งหลับเขาก็อมยิ้มขมมื่อดีดจก เจ้าแห้วดังแป๊ะ

“เฮ้!”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกลืมตาโพรง

“ยุ่งงก็ไปนอนซี่ มานั่งแกรวอยู่ทำไม”

เจ้าแห้วลึบลุกขึ้นยืน

“เนี่ยเวอร์ ไม คุณหมอ รับประทานผมไม่ว่างหรือครับ รับประทานพร้อมเสมอที่จะรับใช้คุณหมอ”

“อ้อ – ดีมาก เอ๊ะ---“

เสียงเจ้าบ๊อบสุนัขเกรเฮัดเห่ากระโชกคิดๆกัน

หลายครั้ง ดร. ดิเรกยกนิ้วชี้ตะแริมฝีปากให้เจ้าแห้วสงบปากเสียง แล้วกระซิบกระซาบกับเจ้าแห้วเบาที่สุด

“ต้องมีคนนอกบ้านบุกเข้ามาในบ้านเรา ฟัง – อ้ายบ๊อบเป็นหมาที่มีเหตุผลและเคร่งขรึม ไม่เคยเห่าไปตองแห่งหมาด้วยกันมันก็ไม่เห่าเสียงหนัก ๆ เช่นนี้ ต้องมีคนเข้ามา”

เจ้าแห้วหน้าซีด

“รับประทานผีกระมังครับ”

ดร. ดิเรกขมวดคิ้วขึ้น

“โน – ผีไม่มี ถ้าเห็นผีหมามันต้องหอน มานี่อ้ายแห้ว ฉันจะให้แกสำรวจบริเวณบ้านของเราด้วยเครื่องเรด้าพิเศษ”

เจ้าแห้วชักใจไม่ดี เดินตามนายแพทย์หนุ่มไปทางคาน้ำชาของห้อง ซึ่งมีเครื่องเรด้าและเครื่องวิทยุพิเศษตั้งอยู่บนโต๊ะที่ผนังติดมีจอเงินเล็ก ๆ ดร. ดิเรกจัดแจงเปิดสวิท หยิบ โนนหยิบนี้ยุ่งไปหมดตามประสานักวิทยาศาสตร์แล้วภาพบริเวณหน้าบ้าน “พัชรารักษ์” ก็ปรากฏในจอเงินพอมองเห็นถนัด มันไม่คิดอะไรกับคุณภาพนตร์นายแพทย์หนุ่มเม้มปากแน่น หมุนเครื่องเรด้าทีละน้อย เจ้าแห้วจ้องตาเขม็งมองดูด้วยความตื่นตื่น อ้ายบ๊อบนอนหมอบอยู่บนบรรไดหน้าตึก หูตั้งชันสอดสายตามองดูผู้ที่บุกรุกเข้ามาในบ้าน “พัชรารักษ์” ในยามวิกาล ดร. ดิเรกตรวจดูบริเวณต่าง ๆ รอบตึกจากเครื่องเรด้านี้

ในที่สุดเขาก็กับเจ้าแห้วก็สะดุ้งเฮือกพร้อม ๆ กันจากภาพที่จอเงิน ดร. ดิเรกกับเจ้าแห้วแลเห็นชายจกรจรจรัสสูงใหญ่คนหนึ่งยืนอยู่ในเงามืดข้างเรือนต้นไม้และแต่งกายชุดดำล้วน สวมแจ็กเก็ต หมวกสักหลาดหลบหน้า มือขวาลือกล่อง ๆ หนึ่งคล้ายหีบขมปังหวาน แต่มองไม่เห็นถนัดเพราะอยู่ในที่มืด

“เห็นไหม แห้ว มันคือสมาชิกคอมมิวนิสต์แน่ ๆ” ดิเรกพูดเสียงสั้นแผ่วเบา

เจ้าแห้วกลิ่นน้ำลายเอื้อก

“รับประทาน – สะ – ผีกระมังครับ”

นายแพทย์หนุ่มแยกเขี้ยว

“ยูเป็นบ้า คนโวย ไม่ใช่ผี”

“รับประทานมันเข้ามาขโมยหรือครับ รับประทานยั้งทิ้งเลยคิใหม่ครับคุณหมอ”

ดร. ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ฉันเชื่อว่า มันคงเข้ามาก่อการร้าย ด้วยความอาฆาตพยาบาทพวกเรา วัตถุที่มันถือในมืออาจจะเป็นลูกระเบิดก็ได้”

เจ้าแห้วตัวเนื้อสัน ปากซีด นัยน์ตาเหลือกลานเพราะความกลัว

“รับประทานเอาขังใจคิครับ”

ดร. ณรงค์ฤทธิ์เดินปราดไปที่โต๊ะเขียนหนังสือกระซอกลิ้นซึกโต๊ะออก หยิบรีวอลเวอร์ ๕ มม. ออกมา ๒ กระบอก

“ไม่ต้องกลัว อ้ายแห้ว เาป็นนี่ถือไว้”

เจ้าแห้วผินขี้ม

“รับประทานไม่กลัวหรือครับ แต่ไม่กล้า”

นายแพทย์หนุ่มยกมือตอบว่าเจ้าแห้ว

“ไป – ออกไปข้างนอกกับกัน เราต้องช่วยกันจับมันให้ได้โดยวิธีจับเป็น ถ้ามันตายเราจะไม่ได้รับประโยชน์อะไรเลย”

เจ้าแห้วถอนหายใจหนัก ๆ

“โอ – เล รับประทานคุณหมอนำหน้านะครับ ผมเป็นคนใช้รับประทานต้องอยู่ข้างหลัง”

ดร. ดิเรกนึกขบขันในความซึ่ขลาดตาขาวของเจ้าแห้ว เขาปลดลูกโม้ตรวจดูกระสุนปืน แล้วพาเจ้าแห้วเดินออกไปจากห้องวิทยาศาสตร์ ด้วยความระมัดระวังและสงบเงียบเสียง

ชายลึกลับที่ซ่อนตัวอยู่ข้างเรือนต้นไม้ คงยืนนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่นไม้กล้าขยับเขยื้อน เพราะเกรงอ้ายบ๊อบจะเห็นเข้าอีก ความเข้าใจของนายแพทย์หนุ่มถูกต้องแล้วชายผู้นี้คือสมาชิกคอมมิวนิสต์มีคำสั่งให้เขาบุกเข้ามาในบ้าน “พัชราภรณ์” เพื่อใช้ลูกระเบิดเวลาที่มีอำนาจระเบิดอย่างร้ายแรง สังหารคณะพรรค ๔ สหายเสีย ในฐานะที่เป็นศัตรูสำคัญของคอมมิวนิสต์ เขาชื่อ ห่วง แซ่ต้อ สมักรเป็นพวก คอมมิวนิสต์ เพราะไม่มีงานทำและไม่มิจะกิน ขณะที่ห่วงกำลังตรึงตรองคิดหาวิธีที่จะบุกเข้าไปขังตัวคิ ดร. ดิเรกกับเจ้าแห้วก็ค่อย ๆ เดินอย่างสามชุกย่องเข้ามาข้างหลังนายห่วง ทั้ง ๒ คนถือปืนพกกระซับมันไว้ในมือพร้อมที่จะกระดิกนิ้วปล่อยกระสุนออกจากลำกล้องได้ทุกขณะ

เสียงใบไม้กรอบแกรบทำให้ห่วงนึกสงสัยหันควับมามองดู ทันใดนั้นเอง เขาก็เผชิญกับปากกระบอกปืนพกของนักวิทยาศาสตร์ผู้เรื่องนาม

“เฮ้ – แสนสอ่ป ขกมือขึ้นโวย” ดร. ดิเรกออกคำสั่งอย่างเด็ดขาด

คอมมิวนิสต์เข็นวาบไปหมดทั้งตัว เจ้าแห้วปราดเข้ามาขยับจะยั้ง ทั้ง ๆ ที่เขาตัวสันงังนงเพราะความกลัว

“ทำไมไม่ยกมือ แกเป็นใครวะ”

ห่วงผินขี้ม

“อ้าวเป็งเจ๊กฮ่า”

ดร. ดิเรก ถือโอกาสแย่งกล้อง สี่เหลี่ยมในมือของห่วงมาถือ

“ยกมือขึ้น แล้วตอบอ้าวเดี๋ยวนีว่า ในกล้องนี้มีอะไร”

คอมมิวนิสต์หนุ่ม เกรงอำนาจปืนพก ก็ค่อย ๆ ชูมือทั้งสองขึ้นเหนือศีรษะ เมื่อคิดว่าตนจะต้องถูกเนรเทศออกไปนอกประเทศไทย แข้งขาของห่วงก็อ่อนเปี้ยก

“ตอบซีไวซ์” ดิเรกตะคอก “ในกล่องนี้มีอะไร”

ห้วงถอนหายใจเฮือกใหญ่

“มีรูเบิกเวลาเฮะ”

ดิเรกตึ้งเฮือก รีบส่งกล่องให้เจ้าแห้ว

“แกถือไว้ อ้ายแห้ว”

“ว๊าย” เจ้าแห้วร้องลั่นถอยหลังกรูด “ไม่รับประทานละครับ ประเดี๋ยวรับประทานแข่งขาขาด ดับไตได้พุททะลักม่องเท่งเลย”

นายแพทย์หนุ่มซักฉิว

“ถ้างั้น คุณตัวอ้ายหอกนี่ขึ้นไปบนห้องวิทยาศาสตร์ ถ้าขัดขึ้นหรือทำท่าจะต่อสู้อะก้อ ยิงทิ้งเลยเข้าใจไหม?”

“ออไรรัน รับประทาน เรื่องยิงคนทิ้งผมถนัดนัก รับประทานยิงคนที่ไม่มีความสู้นหวนเหลือเกิน”

พุดจบเจ้าแห้วก็เดินเข้ามาชิดตัวนายห้วง ยกมือตบกระเป๋าสีเสื้อกางเกงตรวจค้นอาวุธ แล้วเจ้าแห้วก็ยึดได้ปืนพกแบบ
เมมาเซอร์ขนาดกระบอก ๑ กระบอก “ไป – ขึ้นไปบนตึก อ้าวจะซ้อมลื้อให้จิ้งหับเลย หน้อย จะเล่นฆ่าคนทั้งบ้านด้วยระเบิด
เวลา เล่นยังงี้ใช้ได้หรือวะ เก้าเจ็ง”

ห้วงทำตาเขียว

“ลื้อหล่าอ้าวทำไล จับเลข ๆ ซี ม่ายต้องหล่า ลื้อนะซีเก็งเจ็ง ซักหมา ลูย—แอ็ดทำเป็นพระเอก หล่อยแน่ ลื้อว่ามีปืน
ลื้อไม่มีปืนอ้าวตะลื้อแล้ว”

เจ้าแห้วหัวเราะ ยกด้ามปืนพกฟาดกระบานนายห้วงดั่งโป๊ก

“นี่แน่ะ เจ้ากรรมนั๊ก แดกด้ามปืนพกเสียให้ชื่นใจไป – ขึ้นไปบนตึก อ้าว – จนใจว่าวันนี้เป็นวันพระ ม่ายยังงั้นพ่อยิงทิ้งเลย
ฟีบผ่าซีเฮ้า”

ดร. ดิเรกจู้ยปากดูเจ้าแห้ว

“อย่าชวนมันพุดอะไรเลยวะ พาตัวไปเถอะ”

เจ้าแห้วหยุดได้กรรมกับคอมมูนิสต์ หนุ่มแต่เพียงเท่านี้แล้วหันไปใช้ปืนพกบังคับนายห้วงให้เดินออกมาจากที่ซ่อนพา
เดินตรงไปยังตึกใหญ่ นายแพทย์หนุ่มติดตามมาห่าง ๆ เจ้าบ๊อบแลเห็นห้วงเข้ามั้นก็เห่าเสียงขรม กระโจนลงมาจากตึกใหญ่
วิ่งปราดเข้ามาจะเล่นงานนายห้วง ดร. ดิเรกต้องส่งเสียงร้องหวาดและตะเพิดอ้ายบ๊อบไป

ต่อจากนั้น นายแพทย์หนุ่มกับเจ้าแห้วก็พาหนุ่มคอมมูนิสต์เข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์เจ้าแห้ววิ่งปราดไปที่โต๊ะตั้ง
ลินชักโต๊ะหยิบกุญแจมือใหม่เอี่ยมคูหนึ่งเดินกลับมา สวมใส่ข้อมือนายห้วงทั้ง ๒ ข้างทำให้คอมมูนิสต์หนุ่มสิ้นสติสสรสภาพ
ไม่มีทางที่จะหลบหนีไปไหนได้ “รับประทานซ้อมใหญ่เลยนะครับ รับประทานผมจะเอาฟันมันออกให้หมดปากแล้วจะปล่อยตัวไป
รับประทานพวกมันคงจำไม่ได้”

ดร. ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“อย่าให้มันคุมมากเกินไป”

“รับประทานนั้นนะซีครับ โอเวอร์แอ็ดไปหน่อย”

ดิเรกว่า “แกรีบขึ้นไปข้างบนเดี๋ยวนี เรียกพวกเราทุกคนให้ลุกขึ้น บอกให้รู้ว่า จันกับแกช่วยกันจับคอมมูนิสต์ไว้ได้ตัวหนึ่ง”
เจ้าแห้วรับคำสั่ง พาตัวเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ดร. ณรงค์ฤทธิ์บอกให้นายห้วงทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง
แล้วเขาก็ควงปืนพกเล่น จ้องปากกระบอกปืนหมายมาที่หน้าอกหนุ่มจีนปักกิ่ง

“เฮ้ – ยูอยากตายไหม”

นายห้วงสั่นศีรษะ

“ตายทำไล ไคมั่งอยากตาย ลื้อมั่งถามชอบกง”

ดิเรกหัวเราะ

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องบอกอ้าวตามตรงว่า ลื้อชื่ออะไร”

“อ้าวชื่อหว่าง” ตอบหัวน ๆ

“แซ่ปัดยง ไวย ถามจูจี”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“โธ – อ้ายนี่ประเดี๋ยวจึงเสียเลย สำนักงานของลื้ออยู่ที่ไหน บอกมานะ”

นายหว่างยิ้มแค้น ๆ

“บอกก็ไล่ แต่อ้าว ไม่บอก”

ดร. ดิเรกค่อนข้างเดินมาที่กล่องกระดาษเปิดกล่องออก ภายในกล่องคือลูกระเบิดเวลาแบบรัสเซียมันเหมือนกับนาฬิกาปลุก มีลูกระเบิดติดอยู่ ๑ ลูก นายแพทย์หนุ่มหยิบออกมาพิจารณา ดูเขารู้ดีว่าระเบิดเวลานี้สามารถทำลายตัวตึกบ้าน “พัชรารักษ์” ให้พังทลายได้ และแน่นอนทีเดียว ผู้ที่อยู่ในบ้านนี้จะต้องเสียชีวิต หรือ ได้รับบาดเจ็บอย่างสาหัสด้วยอำนาจผลักดันของจันระเบิด นายแพทย์หนุ่มเดินมาที่หน้าต่างห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของเขา มองไปทางป้อมยาม ร้องตะโกนเรียกเจ้าบ้านดูด้วยเสียงอันดัง “บั้ง บั้ง ไวย อ้ายบั้ง”

นายภควานจันทร์ กำลังนอนครึ่งหลังครึ่งตื่นอยู่บนเปลแขก คือเตียงสี่เหลี่ยมถักด้วยป่าน เมื่อได้ยินเสียงดิเรกร้องเรียก เจ้าบั้งก็ตกใจเหวี่ยงผ้าห่มทิ้งผลุดลุกขึ้นวิ่งมาเกาะระฆัง แล้วแก๊งร้องเพลงเสียงขรมแสดงว่าเขาไม่ได้หลับขาม

“เฮ้.....ประราย้า ฮะ ฮา.....ดูระกระนา จ๊ะประนาฮา”

ดิเรก “ไม่ต้องร้องไวย มานี่เนาะ”

เจ้าบ้านยิ้มแหย่ง ๆ ถือไม้พลองเดินตรงมาที่ตึกใหญ่ ดร. ดิเรกกลับมา นั่งบนเก้าอี้ข้างนายหว่าง

“ลื้อจะสูบบุหรี่ไหมล่ะ”

เจ้าหว่างสับคหน้า

“ไม่สูบ”

“แหม – อย่าหยิ่งให้มากนักเลยวะ อ้ายห่า เดี๋ยวจึงเสียเลย บอกอ้าวหน่อยเถอะวะ ลื้อต้องการฆ่าพวกอ้าวไซ้ไหม”

“ลื้อรู้ดีลื้อว่าลื้อถามหาสิ่งใดอะไรล่ะ”

ดิเรกทำคอขุ่น

“เอ – อ้ายนี่ปากจกจริงไวย ดิละ อ้าวจะโทรศัพท์บอกให้ตำรวจเขามารับตัวลื้อไป”

คราวนี้นายหว่างหน้าซีดเผือก คำว่าตำรวจทำให้เขากลัวมาก เช่นเดียวกับเราท่านทั้งหลาย คอมมูนิสต์หนุ่มมองดู ดร.

ดิเรกอย่างละห้อย

“อานาย ได้หลงน่อ อย่าส่งโปลิกเลย อ้าวก็อ้วช้อมอ้ว”

ดิเรกหัวเราะชอบใจ

“ถ้าอย่างงั้นลื้อจะต้องบอกอ้าวตามตรง แล้วอ้าวจะปล่อยลื้อไป”

“ฮือ ดิจิน ๆ นาย คอมมูนิสต์จ้างอ้าวให้เอาลูกระเบิดมาวางบ้านลื้อ

นายแพทย์หนุ่มพยักหน้าช้า ๆ ก่อนที่เขาจะพูดอะไรต่อไปอีก คณะพรรค ๔ สหายก็พากันเข้ามาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ พัล พชรารักษ์เดินนำหน้า เสียหววน นิกร เจ้าคุณบัจฉนิก ๆ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และเจ้าแก้วคิดตามมา ส่วนคุณหญิงวาดกับแม่งามทั้ง ๔ ไม่กล้าลงมาเผชิญหน้าคอมมูนิสต์เพราะความเกรงกลัวแล้วนายภควานจันทร์ ก็ตามเข้ามาเป็นคนสุดท้ายทุกคนส่งเสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจจนฟังไม่ได้ศัพท์

ดิเรกเดินเข้ามาเผชิญหน้ากับเจ้าภควานจันทร์

“อ้ายบัง เอ็งอยู่ยามหรือหลับยาม”

บานูหน้าซัดเผือกเมื่อแลเห็นนายห่อง ชายแปลกหน้าที่บุกรุกเข้ามาในบ้าน “พัชราภรณ์”

“โอ – อีนี่แจกไม่เคยหลับเลยคะครับ”

ดิเรก แยกเขี้ยว ยกมือกระชากหางหนู อ้ายบังค่อนข้างแรง

“ไม่หลับทำไมอ้ายหมอนี้บุกรุกเข้ามาในบ้านเราได้”

แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ “จัดการเปลี่ยนแจกยามได้แล้วครับ คุณอา เกราะหัดีเหลือเกินที่ผมมองเห็นเจ้าห่องทางเครื่องเร้าเสียก่อน มันเป็นสมาชิกคอมมิวนิสต์ครับ กำลังจะเอาระเบิดเวลามาวางบ้านเรา ผมกับเจ้าแห้วช่วยกันจับมันได้นั่นยังงั้นละครับระเบิดเวลา ถ้าผมไม่ป่านี่เราก็คงนอนตายแห้งแก่กันแล้ว”

พลปราดเข้ามาหาจีนหนุ่ม ยกมือจับแขนและจ้องมองดูหน้า

“ลื้อจะฆ่าพวกอ้าวหรือวะนี่”

เจ้าห่องพยักหน้า

“ถูกเลี้ยว พวกลื้อเป็งปรี๊กับอ้าว”

“เจ้าพล” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ร้องลั่น “จัดการส่งตัวอ้ายนี่ไปให้ตำรวจโดยเร็ว”

ดร. ดิเรกโบกมือห้าม

“อย่าเลยครับ คุณอา เราช่วยกันสอบสวนอ้ายห่องดีกว่า เราคงจะได้ทราบว่ามีใหญ่ของพวกคอมมิวนิสต์อยู่ที่ไหนแล้วเราจะได้นุกรังของมัน”

กิมหงวนเห็นฟ้องด้วย

“เออ จริงซิหมอ ส่งตำรวจอ้ายนี่อาจจะไปผูกคอตายในห้องขังก็ได้ โอกาสที่เราจะทลายรังคอมมิวนิสต์เป็นของเราแล้ว” พูดยบเสียดสีหันมายกฝ่ามือข้างขวาปลักหน้านิกรเต็มแรง “เฮ้อ – ยืนสับปะหงกอยู่ได้”

นิกรลืมตาขึ้นมองดูโลก ยกมือขึ้นจับแขนเจ้าคุณปัจจนิก ฯ แล้วกล่าวถาม ดร. ดิเรก

“อ้ายนี่นะรี คอมมิวนิสต์”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ สะอึกเฮือก

“โธ – อ้ายเปรตนี่ พูดยอย่างจ้วงเจียเม้าตาแท้ ๆ นี่ไว้ย คอมมิวนิสต์นั่งอยู่ทางนี้”

นายจอมทะเล้นอ้าปากหา

“ปล่อยมันไปเถอะวะหมอ มันอยากเป็นคอมมิวนิสต์ก็ช่างหัวมัน ขึ้นไปนอนคิดว่า หนาวจะตายโหง”

“ปล่อยยังงั้น” ดร. ดิเรกทวาดแว็ด “แกรู้ไหมว่ามันเอาลูกระเบิดเวลามาวางบ้านเรา”

นิกรลืมตาโพลง หายวงทันที เขาเดินมาที่โต๊ะหยิบลูกระเบิดเวลาขึ้นพิจารณา ดูแล้วนิกรก็ล่อกลดปุมเล็ก ๆ บนนาฬิกา ทันใดนั้นขนวนของลูกระเบิดก็เริ่มทำงานทันที เสียงนาฬิกาเดินตึก ๆ ได้ยินถนัด เจ้าห่องหน้าซัดตัวสั่นงันงกร้องสุดเสียง

“ไอ้ยา ซี้เลียวไว้ย ตายห่าแน่.....ลูกระเบิด.....”

ดร. ดิเรกขยับคาง

“อ้ายกร เสือกไปเล่นมันทำไม ลูกระเบิดติดขนวนแล้ว”

นิกรอ้าปากหา มองดูลูกระเบิดเวลาในมือของเขา แลเห็นเข็มสแกนค์ค่อย ๆ เคลื่อนไปที่ละเอียด นายจอมทะเล้นตกใจโยนลูกระเบิดมาให้พ่อตาของเขา เจ้าคุณปัจจนิก ฯ เข็นวาบไปหมดทั้งตัว คว่าไว้ได้อย่างหวุดหวิด

“ดิเรก” ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ร้องลั่น “ช่วยที่ไว้ย ทำยังงั้นดีละ”

นายแพทย์หนุ่มยิ้มออกมาได้

“ไม่ต้องทำอะไรหรือครับ คุณพ่อถือไว้ก็แล้วกัน อย่างช้าภายในนาทีนี้ลูกระเบิดก็จะระเบิดขึ้น”

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ มีที่ท่าเหมือนกับจะเป็นลม ท่านเอียงหน้าเข้ามากระซิบกระซาบกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑

“เจ้าคุณครับ เจ้าคุณกับผมก็เป็นเพื่อนรักใคร่กันมานานแล้ว ผมยินดีมอบลูกระเบิดนี้ให้เจ้าคุณไว้ดูต่างหน้าผม”

พุดจบเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็ยึดเหยียดระเบิดเวลาใส่ลงในมือท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ แล้วรีบเดินเลี้ยวไปทางอื่นเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ยิ้มหวานจ้อย แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่า ของขวัญที่เจ้าคุณปัจจนิก ๑ มอบให้ท่านนั้นคือระเบิดเวลา ที่มีอำนาจทำให้ร่างกายของท่านเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยได้ ท่านเจ้าคุณก็อกตันขวัญแฉวน

“ไอ๊ย.....ดิเรก ทำยังไงดีไอ๊ย”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก เดินเข้ามารับระเบิดเวลามาจากมือท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ เขามองที่หน้าปัทม์ของมัน แล้วดิเรกก็รู้ว่า มีเวลาอีก ๓๐ นาทีกว่าระเบิดลูกนี้จะระเบิด เขาแกล้งวางลงบนโต๊ะขี้วให้คณะพรรค ๔ สหายตื่นตระหนกตกใจไปตามกัน

“หมอ” นิกรพุดเสียงเครือ “ช่วยหยุดนาฬิกาหน่อยซีไอ๊ย”

นายแพทย์หนุ่มอดหัวเราะไม่ได้

“กลัวอะไร”

“ก็กลัวนะซี” นิกรตวาดแว๊ด

พลเห็นท่าไม่เป็นการก็ปราดเข้าไปหีบ ลูกระเบิดเวลาขึ้นมาถือ ขยับจะหมุนปุ่มข้างหลัง ทันใดนั้นนายห้วงก็ร้องเอ็ดตะโร “อย่า – นาย ปุ่เหลียวตายท่าหมกนี่เลย”

ดร. ดิเรกเข้ามาแย่งลูกระเบิดจากพล

“แกขึ้นไปหมุนโน้นหมุนนี่ ลูกระเบิดมันก็จะระเบิดขึ้น ของพันนี้ถ้าไม่มีความรู้แล้วอย่าไปแตะต้องมันดีกว่า

أيครทีเดียวเสือกไปหมุนปุ่มชนวนระเบิดเข้า”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“แกช่วยทำให้มันหยุดทีซิหมอ”

ดิเรกสั่นศีรษะ หันมาทนายภควานจันทร์ซึ่งยืนตัวสั่นงันงก นัยน์ตาเหลือกหางหนูตั้งแต่เพราะความกลัว

“อ้ายบัง เอาลูกระเบิดออกไปทิ้งหน้าบ้านที่ใต้โหม”

บานูกลื่นน้ำลายเอือก

“อีนี่แจกกลัวจะร้าย คนแจกไม่ชอบระเบิดนายจ๋า”

ดิเรกหัวเราะก๊าก เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าแห้วซึ่งยืนหายใจไม่ทั่วท้อง หน้าซีดขาวซีดเหมือนแผ่นกระดาษ

“อ้ายแห้ว จัดการหน่อยซีไอ๊ย”

“อู๊ย รับประทานไม่สำเร็จหรือครับ” เจ้าแห้วพูดระล่ำระลักแทบไม่เป็นภาษามนุษย์

นายแพทย์หนุ่มหีบลูกระเบิดเวลาขึ้นมาพิจารณาดูแล้วเขาก็กดปุ่มบังคับให้ชนวนระเบิดหยุดทำงาน เสียงตึก ๑ เงียบลงทันที ทุกคนถอยหายใจโล่งอกไปตามกัน

พลกล่าวกับนายณรงค์ฤทธิ์อย่างเป็นทางการ

“เราจะจัดการอย่างไรกับอ้ายหมอนี่ต่อไป”

ดิเรกว่า “กันจะบังคับมันให้บอกเราว่ารังของมันอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะได้ทำลายรังใหญ่ของมัน”

นายพัชราภรณ์พยักหน้า

“ดีแล้ว ถ้ายังงั้นก็เห็นจะต้องซ้อมกันเป็นงานใหญ่กันเองหมอ” แล้วพลก็เดินเข้ามากระซิบกระซาบให้นายห้วงให้ลุกขึ้นจากเก้าอี้

“เฮ้ย ถ้าถือบอกอ้าวว่าสำนักงานใหญ่ของคอมมิวนิสต์อยู่ที่ไหนละก็อ้อ อ้าวรับรองว่าอ้าวจะปล่อยอ้อให้เป็นอิสระ และจะให้ความช่วยเหลือคุ้มครองอ้อ”

นายห้วงเสยะซิม

“อ้วยยอมตาย อ้วไม่บอก”

“อื่อ ให้มันรู้ไป” แล้วพลก็หันมาทางคณะพรรคของเขา “พวกเราออกไปรอนอกห้องสักครู่เถอะ คุณพ่อพาคุณอาออกไป
เถอะครับ”

เจ้าห้วงหัวเราะลั่น

“ซ้อมอ้วก็ไมกัว อย่างมากอ้วก็ซี้เท่านั้น อ้วอยู่มวงจินอ้วเคยถูกซ้อมตั้งหลายหง ม่ายเหิงเป็นยังงิง”

เจ้าบานูเอื่อมมือเขียนนายพัชราภรณ์

“นายคะรียบ อีนี่ให้ผมซาแดงให้คูดีกว่านะ แยกไม่ต้องซ้อมเลย อ้ายนี่ต้องยอมรับนะว่า รั้งของมันอยู่ที่ไหน”

พลหัวเราะเบา ๆ

“แจะทำยังงิง”

“โอ ไม่อยากนะ ปิคประตูใส่กลอนนะ ปลอดภัยดี ๆ ก่อนนะ ถ้ามันไม่รับ อีนี่ผมเอามันเป็นเมียผมเลย”

คณะพรรค ๔ สหายหัวเราะก๊าก

“อ้ายบัง” เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พุดพลาฟหัวเราะพลาฟ “เอ็งจะขายถั่วดำเรอะ”

“คะรียบ อีนี่แยกชอบม๊กมีากนะ เจ้าคุณ”

นายห้วงหน้าซัดเผือด นึกเกรงกลัวเจ้าบานูทันทีเขาคิดในใจว่าเขาจะต้องเสียตัวให้เจ้าบานูเป็นแน่แท้แล้ว
เขาก็หวาดเสียวสยดสยองใจเมื่อแลเห็นเจ้าบานูเสยะซิม

พลหัวเราะก๊าก กล่าวกับทุก ๆ คน

“ออกไปข้างนอกเถอะพวกเรา ปล่อยให้อ้ายบังมันจัดการกับอ้ายหมอนี้ดีกว่า”

เจ้าห้วงยอมจำนนทันที

“อย่าเล่นนำ อ้วยยอมเลี้ยว”

เสียงหัวเราะของใครต่อใครดังลั่นห้อง เสียงหวนว่าเสียงอหอย

“แจ็กกลัวแขกโวย” เขาพุดพลาฟหัวเราะพลาฟเดินเข้ามาหานายห้วง แล้วได้ตอบกับคอมมุนิสต์หนุ่มด้วยภาษาแต่จิว

“ลือเป็นลูกน้องเขาพวกอ้วเห็นใจไม่เอาเรื่องหรือก แต่ลือจะต้องสารภาพมาตามตรงว่ารั้งใหญ่ของพวกลืออยู่ที่
ไหนถ้าไม่บอกลือต้องเป็นเมียแยกยามของอ้ว”

นายห้วงโมโหจนหน้าแดง

“ผู้ชายช่วยกั๊งเปงผิวเมียกั๊งล่าหรือ”

นิกรหัวเราะลั่น

“ก็อ้ายบังมันชอบลือนี่หว่า”

ดร. ดิเรกซิมให้นายห้วง

“ว่ายังงิง ถ้าลือไม่บอกอ้วจะให้เจ้าบานูจัดการกับลือทันที”

คอมมุนิสต์หนุ่มถอนหายใจหนัก ๆ

“แต่ถ้าอ้วบอกลือ อ้วก็ต้องตายแน่ ๆ”

พลว่า “เถอะนำ อ้วรับรองจะให้ความคุ้มครองลืออย่างเต็มที่”

“จริง ๆ นะ”

“เออ”

นายหว่างพูดอ้อมอ้อมไม่เต็มเสียง

“สำนักงานใหญ่ของพวกอ้าวอยู่ทางศาลาแดงเฮ้”

คณะพรรค ๔ สหายอ้อมออกมาได้

“ดีแล้ว” นายพัชรภรณ์พูดต่อไป “ลื้อต้องเป็นคนนำทางพาพวกเราไปดูสำนักงานใหญ่ของลื้อ ง่า – ลื้อชื่ออะไรนะ”

“อ้าวชื่อหว่าง”

“เออ ลื้อมีอาชีพอะไรหรือเปล่านอกจากเป็นสมาชิกคอมมิวนิสต์”

“อาชีพไม่มีน้อ อ้าวเคยเป็นช่างต่อเรือที่อยู่เรือเดี่ยว ไม่ถูกกับผู้จัดการงาน อีไลอ้าวออก อ้าวไม่มีงานทำอ้าวก็ต้องมาเป็นคอมมิวนิกซะ”

เสียงหวนยกมือตบ่านายหว่างอย่างปราณี

“อาหว่าง ลื้อไม่ต้องตกใจ อ้าวจะช่วยลื้อให้เข้าทำงานในอู่ต่อเรือของอ้าว แต่ลื้อจะต้องเลิกเป็นคอมมิวนิสต์”

หว่างลืมหูลืมตาโพล่ง

“จริง ๆ เธอจะเสีย”

“จริง ๆ อ้าวมีอู่ต่อเรือตั้ง ๒ แห่ง อ้าวจะตอบแทนความดีของลื้อที่ช่วยนำทางพาพวกเราไปชี้ช่องคอมมิวนิสต์

ตอนนี้ไปลื้อจะได้ทำงานเป็นหลักแหล่ง มีที่อยู่อาศัยอย่างสบาย เงินก็มีใช้”

หว่างปิดยิบคิดเหลือที่จะกล่าว

“โอ – อาเสียได้หลังอ้าว อ้าวเลิกเป็นคอมมิวนิกแน่ ๆ ที่อ้าวเป็นก็เพราะอ้าวไม่มีจะกิน”

กิมหวนหันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“หมอ ไชกุญแจมือเจ้าหว่างออกเสียเถอะ กันเชื่อว่าเขาไม่มีพิษสงอะไรอีกแล้ว เท่าที่เขาเป็นพรรคพวกคอมมิวนิสต์ก็เพราะเขาไม่มีงานทำได้รับความเดือดร้อน จึงต้องช่วยตัวเองทุกวิถีทาง”

“จริงน้อ อาเสีย” หว่างพูดอ้อม ๆ “คอมมิวนิกมันไม่มีใคร ๆ ก็รู้ คนจนชอบก็เพราะเขาอดอยาก มวงไทยเป็งมวงพระคนไทยนับถือวังแก่นับถือพระ คนไทยจึงไม่มีใครชอบคอมมิวนิก”

ดร. ดิเรกเดินเข้ามาไชกุญแจมือที่สวมใส่ข้อมือนายหว่างออก จินหนุ่มมองดูคณะพรรค ๔ สหายด้วยความพอใจ ความจริงเขาไม่อยากจะเลิกเป็นคอมมิวนิสต์เลยเพราะกลัวถูกเนรเทศ เขารู้ว่า เมืองจีนนั้นเต็มไปด้วยความยากลำบาก ตรงกันข้ามกับเมืองไทยซึ่งอุดมสมบูรณ์สารพัด จะค้าขายอะไรก็คล่อง ถ้าหากว่าใจป้าพ้อที่จะจ่ายค่าน้ำร้อนน้ำชาบ้าง สักเสื่อเหนื่อได้ก็ไม่มี สัมกับเป็นเมื่อพระ ชาวจีนมีสิทธิ์เท่าเทียมคนไทยทุกประการ

แล้วนายหว่างก็พูดภาษาไทยอย่างฉลาดฉลาดเหมือนกับคนไทยคนหนึ่ง

“ผมขอบคุณมากเชียวครับที่กรุณาไม่เอาเรื่องเอาราวกับผม ผมกลัวที่สุดก็คือเนรเทศ เอาละครับเมื่อคุณจะให้ความอุปการะผม ผมก็ขอประกาศตัวเป็นปรีภัยกับคอมมิวนิสต์นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป และผมยินดีจะพาพวกคุณไปทลายรัง คอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นศัตรูสำคัญของชาติไทย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขมวดคิ้วขุ่น

“อ้อ ลื้อพูดไทยได้ดีนี่หว่า พุดได้ชัดเจนนิดมาก”

นายหว่างอ้อมอ้อมโยน

“ครับ ผมอยู่เมืองไทย ๑๕ ปีแล้ว”

นิกรว่า “ถ้ายังงั้นลื้อก็รู้ภาษาไทยดี”

“ถูกแล้วครับ”

“ไม่จริงกระมัง” นิกรสัพยอก “อ้าวเป็นคนไทยแท้ ๆ อ้าวยังรู้ภาษาไทยไม่ดีขึ้นหว่า ไหน ลื้อลองบอกอ้าวซิคนที่ไม่มีผมอย่างท่านผู้นี้ล่ะ คนไทยเขาเรียกว่ายังไง”

นายหว่างหัวเราะคิก

“เขาเรียกว่าคนศิระะล้านครับ”

๒ เจ้าคุณสคั้งเอือกพร้อม ๆ กัน แล้วเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็ยกลูกแปเหวียงกันลูกเขยจอมทะเล้นของท่านดั่งพลัก

“นี่แน่ ทลิ่งนั๊ก อ้ายเปรด”

บานูหัวเราะงอหาย

“เห – อีนี่ว่าหัวล้านทำมะไรนะ เจ้าคุณไม่ชอบนะ”

เจ้าคุณประสิทธิ ฯ ยกมือชี้หน้านายภควานจันทร์

“ไป – อ้ายบัง ไปอยู่ยามเดี๋ยวนี ต่อไปถ้าเอ็งนอนหลับปล่อยให้บุคลกลายนอกนุกรุกเข้ามาในบ้านอีกครั้งเดียว

ข้าจะไล่เอ็งออกจากงาน”

บานูยิ้มเห็นฟันขาว

“อีนี่ไล่ก็ไม่ไปคะร๊าบ อยู่ที่นี้สบายคิคะร๊าบ อยู่มา ๒๑ ปีแล้ว”

พุดจบบานูก็ถือไม้พลองอันเบ้อเริ่มเดินออกไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของ ดร. ดิเรกต่อจากนั้น ๔ สหายและท่านผู้ใหญ่ก็ปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะทลายช่องคอมมุนิสต์ที่ศาลาแดง หว่างปรพัตร์จากพวกคอมมุนิสต์แล้ว เขาเล่าให้ฟังว่า ที่บ้านศาลาแดงชอยหนึ่ง เป็นหน่วยโฆษณาของคอมมุนิสต์ในประเทศไทย ที่นั่น มีเครื่องพิมพ์สำหรับพิมพ์ใบโฆษณาปลุกปั่นยุยงประชาชนให้กระด้างกระเดื่องต่อรัฐบาลไทย และให้นิยมชมชอบลัทธิแดง สมาชิกคอมมุนิสต์ที่บ้านนั้นล้วนแต่เป็นชาวจีนทั้งสิ้น มีเงินพันตำรองเพื่อใช้จ่ายหลายล้านบาท มีกำลังประจำสำนักงานในราว ๒๑ คนพร้อมด้วยปืนกลมือและลูกระเบิดเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้กับตำรวจที่จะไปจับกุม

“เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย” เจ้าคุณประสิทธิ ฯ พุดอย่างเป็นงานเป็นการ

“การทลายรังคอมมุนิสต์แห่งนี้ น่ากลัวจะต้องเสียเลือดเนื้อและชีวิตด้วยกันทั้งสองฝ่าย”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ เห็นพ้องด้วย

“แน่นอนละเจ้าคุณ อย่างไรก็ตามก็ต้องต่อสู้ อย่างดุเดือด เราควรจะทำอย่างไรดีละ”

นิกรชุมมือขวาขึ้นเหนือศิระะ

“ผมรู้ครับ คุณพ่อ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ถอนหายใจเอือกใหญ่

“ผู้ยังงี้ก็พุดมาเถอะวะ ไม่ต้องยกมือหรืออก ที่นี้ไม่ใช่โรงเรียน”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“เอาขี้จี้ดีไหมครับ ผมจะโทรศัพท์เรียกตัวเจ้ามาโนชให้มาที่นี่เดี๋ยวนี ปานนี้มันคงยังไม่นอนหรือครับ

ตามธรรมเนียมมาโนชนอนดึกเสมอ” นิกรหมายถึงร้อยตำรวจเอกคนหนึ่ง แห่งสันติบาลซึ่งเป็นเพื่อนเกลอกับเขา

“มาโนช” เสี่ยหงวนอุทาน “แกจะให้มาโนชมันทลายรังคอมมุนิสต์ไซ้ไหม”

“ถูกแล้ว มาโนชมันอากัฟมาก เป็นนายตำรวจมานานแล้ว ไม่ได้แหวนอัศวิน เราช่วยเพื่อนให้มันได้ทำงานขึ้นโบว์แดงในครั้งนี้อย่างไรเสียมันก็ต้องได้แหวนอัศวินฟังเพชรอย่างไม่ต้องสงสัย”

พลเห็นพ้องด้วย

“ดีเหมือนกัน มาโนชมันเคยขอร้องเราเสมอ ถ้ามีเรื่องสำคัญเกี่ยวกับการเมืองให้เราช่วยบอกมัน เฮี้ยอ้ายแห้วออกไปโทรศัพท์ถึงคุณมาโนช บอกว่า ฉันมีเรื่องสำคัญเกี่ยวกับอนาคตอันรุ่งเรืองของเขา ให้รีบมาพบกับพวกเราที่นี่เดี๋ยวนี แต่อย่าเพิ่งพุดอะไรให้นอกเหนือไปกว่านี้เข้าใจไหม”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานโทร ฯ ไปที่ไหนครับ ที่กองสันติบาลหรือที่บ้าน”

“ที่บ้านโวย” พลุด “แต่ถ้าที่บ้านเขาบอกว่ามาโนชอยู่เวรก็โทร ฯ ไปที่สันติบาลเจ้าแห้วรับคำสั่ง เดินตัวอ่อนไปจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์

มันเป็นเวลา ๑.๐๐ น. เศษ

ดึกสงัด อากาศยิ่งทวีความหนาวขึ้น ตามถนนหนทาง ไมใครจะมีรถยนต์พาหะสัญจรไปมา มันเป็นเวลาทีประชาชนหลับนอนแล้วแต่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ทั้งหลาย ยอมสละเวลาของเขาทั้งหมดเพื่อราชการ เพื่อความสงบสุขของประชาชน พลเมือง รถยนต์ ๒ แถวขนาดใหญ่ ๒ คัน แล่นเข้ามาในถนนซอยศาลาแดงทางด้านถนนสีลม ภายในรถเต็มไปด้วยตำรวจสันติบาล ทั้งในและนอกเครื่องแบบ มีรถยนตร์เก๋งคันหนึ่งแล่นนำหน้าขบวน ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ และนายห้วงกับเจ้าแห้วนั่งเบียดเสียดกันอยู่ในรถบูติกเก๋งนี้ การทลายช่องคอมมิวนิสต์ในการนำของ นายห้วงและคณะพรรค ๔ สหายจะได้เริ่มต้นในช่วงโมงนี้ ร.ต.อ. มาโนชตื่นตื่นยินดีมากเมื่อเขาไปพบ ๔ สหายที่บ้าน “พัชราภรณ์” และทราบรายละเอียดเรื่องคอมมิวนิสต์เขารับโทรศัพท์ไปที่กองสันติบาลทันที สั่งให้ตำรวจในบังคับบัญชาของเขาจำนวนหนึ่งเดินทางมาที่บ้าน “พัชราภรณ์” โดยด่วน หลังจากนั้นก็พากันตรงมานี้ มาโนชสัญญากับห้วงว่า เขาจะช่วยเหลือห้วงทุกประการคือให้ความคุ้มครอง และจะกันไว้เป็นพะยานในคดีนี้ บูติกเก๋งหยุดนิ่งไ้ร่วมเงาของมะฮอกกานีต้นหนึ่งรถ ๒ แถวของสันติบาลก็ถูกบังคับให้หยุดนิ่งเช่นเดียวกัน

คณะพรรค ๔ สหายย่อย ๆ กันลงมาจากรถบูติกเก๋งในเวลาเดียวกันนั่นเอง ร่างอันดำตะกุ่มของนายตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหา ๔ สหาย ส่วนตำรวจในบังคับบัญชาของเขา นั่งสงบเงียบรอฟังคำสั่งอยู่ในรถ

“เฮ้ – มาโนช” พลเรียกเพื่อนเก่าของเขา

สันติบาลหนุ่มยกมือตอบว่านายพัชราภรณ์

“ห้วงอยู่ไหนล่ะ”

“ผมอยู่นี่ครับ” ห้วงพูดเบา ๆ

“อ้อ รังของมันอยู่ไหน” มาโนชถามห้วงเกือบเป็นเสียงกระซิบ

“อยู่ห่างจากนี้ราว ๑๐๐ เมตรครับ ผมให้นายแห้วหยุดรถตรงนี้ตามคำสั่งของคุณที่สั่งไว้ให้หยุดรถก่อนที่จะถึงหน้าช่องคอมมิวนิสต์”

“เออ ดีแล้วน้องชาย ขอให้ช่วยกันให้ตลอดรอดฝั่งเถอะนะ แกไม่ต้องวิตกเป็นทุกซ่ออะไร เจ้าพนักงานจะถือว่า แกเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน กันจะทำรายงานให้แกเป็นสายลับ ของกันที่เข้าไปเป็นสมาชิก คอมมิวนิสต์ เท่านั้นแกก็ปลอดภัย พวกเราไปเถอะห้วง กันต้องการสำรวจอาณาเขตบ้านของมันและทางหนีที่ไล่ไว้ให้พร้อม”

พูดจบเขาก็ยกปากกระบอกที่อมสั้นจี้สี่ข้างนิกร “เฮ้ย – ยืนสับปะรงอยู่ได้”

นิกรสะอื้นเสือกลิ้มตาโพลง รีบปิดปากกระบอกปืนกลมือให้เฉไป

“เล่นยังจี้อีกแล้ว ประเดี่ยมันโป้งป้างออกมาแจะว่ายังง”

มาโนชหัวเราะ

“กันก็ลากศพแกเข้าไปในช่องคอมมิวนิสต์ แล้วก็บอกว่า แกเป็นสมาชิกแดงคนหนึ่ง ที่ถูกกันยิงตายหลังจากที่เราต่อสู้กัน”

“อ้อ เจริญดีนะพ่อคุณ”

ครั้นแล้วห้วงก็พา ๔ สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วพร้อมด้วย ร.ต.อ. มาโนช เดินฝ่าความมืดตรงไปยังบ้านใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งมีรั้วรอบขอบชิด มองแลเห็นตัวตึก ๒ ชั้นแบบเก่า

สันติบาลหนุ่มกับ ๔ สหายใช้เวลาสำรวจอาณาเขตนอกบ้านในราว ๑๕ นาทีก็ย้อนกลับมาที่รถ

มาโนชว่า “กันจะนำตำรวจเข้าบุกช่องมันเดี่ยวันนี้แหละ เสี่ยห้วงน พวกกระระวังตัวให้ดี อย่าชะล่าใจนักเพราะอ้ายพวกนี้

มีปืนกลมือเป็นอาวุธ”

กิมหงวนดึงปืนพกที่เห็นบไว้ได้เข็มขัดออกมาควงเล่นอย่างคล่องแคล่ว แต่แล้วรีวอลเวอร์ ๕ มม. ก็หล่นลงมาบนหลังเท้ากิมหงวนอย่างถนัดใจ

“ไอ้ฮย”

ดร. ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“ลำบากนักก็อย่าควงเลขวะ กันคิดว่าถ้าจะให้ดีแล้วแกนั่งคอยในรถไม่ดีกว่าหรือ แกมันสูงเหมือนเปรดติไม่ได้ถูกยิงตายเปล่า ๆ”

เสี่ยหงวนยกมือทูปหน้าอกตัวเอง

“กันเป็นพลเมืองดี ไม่ใช่พลเมืองเสีย กันพร้อมแล้วที่จะช่วยเหลือเจ้าพนักงานตำรวจ”

มาโนชจู้ปาก

“เบาหน่อย อ้ายหงวน อย่าแหกปากให้มันดังนัก”

อาสาแยกศอกกะทู่หน้าอกนายตำรวจหนุ่มก่อนข้างแรง การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ๔ สหายกับมาโนชมาถึงรถตำรวจแล้ว สันติบาลหนุ่มสั่งให้ลูกน้องของเขาลงจากรถทันที จัดแบ่งกำลังออกเป็น ๒ พวกเจ้าพนักงานทุกคนมีปืนกลมือเป็นอาวุธ ในเวลาเดียวกันนี้เองภายในสำนักของคอมมิวนิสต์ กำลังมีการประชุมปรึกษาหารือกันเพื่อวางแผนการณืได้ดิน ริดร้ายต่อรัฐบาลไทย แสงไฟฟ้าในห้องโถงชั้นล่างส่องสว่างจ้า แต่ภายในเขตบ้านเจียบกริบ ขามของคอมมิวนิสต์คนเดินเตรไปมาในรั้วบ้านตลอดเวลาหน่วยตำรวจสันติบาลในบังคับบัญชาของ ร.ต.อ. มาโนชบุกเข้ามาแล้วรั้วข้างบ้านเป็นรั้วขบถกันลวดหนามห่างๆเจ้าพนักงานทุกคนอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม คณะพรรค ๔ สหายติดตามเข้ามาด้วย รวมทั้งนายห้วงและเจ้าแห้วไฟฉายดวงหนึ่งฉายกราดมาทางหมู่ตำรวจเจ้าพนักงานรีบหมอบลงกับพื้นดินทันที แต่คนขามของคอมมิวนิสต์แลเห็นหลังไว้ ๆ จึงยกคาโบนขึ้นประทับร่องตะ โคนถาม “นั่นใคร”

เจียบกริบไม่มีใครตอบ คนขามรีบบุกเข้ามาทางดงกล้วยข้างตึก ทันใดนั้นเจ้าแห้วก็ยกเข้ามาข้างหลังเสื้อด้ามปืนพกขึ้นสุดแขน ประเคนลงกลางกระบานเจ้าคนขามดังโป๊ก

เจ้าหนุ่มจีนที่เกิดในเมืองไทยขี้นอมยิ้ม ค่อย ๆ ล้มลงบนพื้น พลตำรวจคนหนึ่งปราดเข้ามาชิดปืนคาโบนไว้เจ้าแห้วรีบปลดนาฬิกาข้อมือของเจ้าหมอนั่นออก และยึดเอาไฟฉายไว้เสียด้วย

คณะพรรค ๔ สหาย คลานตามเจ้าพนักงานเข้ามาที่ตัวตึกใหญ่ ทันใดเสียงปืนก็ดังขึ้น ๑ นัด แล้วปืนกลมือก็คำรามขึ้นทำลายความเจียบในคอนตึก ขามของคอมมิวนิสต์ปะทะกับตำรวจจำนวนหนึ่งที่อยู่ทางด้านขวาของตัวตึกเข้าให้แล้วเจ้าคนขามยิงก่อนนายสิบตำรวจซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้บังคับหมู่ จึงจำเป็นต้องสังหารคนขามของคอมมิวนิสต์ด้วยกระสุนที่อมสัน ร.ต.อ. มาโนช ลูกขี้นขี้น

“ตำรวจบุก”

สิ้นคำสั่ง เจ้าพนักงานซึ่งห้อมล้อมอยู่รอบตึกก็วิ่งกรุกกันเข้ามา แต่แล้วคอมมิวนิสต์ที่อยู่ในตึกก็ใช้ปืนกลมือยิงกราดอย่างดุเดือด กระสุนนัดหนึ่งถูกพลตำรวจสันติบาลตายคาที่ และอีกนัดหนึ่งทะลุอกนายห้วงล้มลงสิ้นใจตาย

เจ้าพนักงานสันติบาลต้องหมอบลงอีก แยกย้ายกันหาที่กำบัง ใช้ปืนกลมือยิงโต้ตอบอย่างไม่ลดละ ร.ต.อ. มาโนช ปลดอยกระสุนที่อมสันออกไป ๒ ชุด หัวหน้าคอมมิวนิสต์ คนหนึ่งที่ขี้นประทับปืนกลมืออยู่ข้างหน้าต่างชั้นล่างถูกมาโนชยิงตายคาที่ประตูตึกชั้นล่างทั้งด้านหน้าและด้านหลังปิดใส่กลอนเจ้าพนักงานไม่มีเรื่องมือทำลายประตุนี้ได้ และการบุกขึ้นไปก็จะเป็นเป้า ให้พวกคอมมิวนิสต์เลือกยิง ตามสวามายาโนช จึงสั่งให้ตำรวจของเขายิงตริ่งไว้ก่อน โดยเชื่อว่าใน ๕-๖ นาที เจ้าพนักงานตำรวจท้องที่ที่จะส่งกำลังมาช่วยเหลือทันที

การต่อสู้ระหว่างคอมมิวนิสต์กับตำรวจเป็นไปอย่างดุเดือด ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ก ๆ และเจ้าแห้วหมอบนั่งอยู่เบื้องหลัง

เนนคิน ใช้ปืนพกยิงโต้ตอบซึ่งไม่ได้ผลอะไร ฝ่ายคอมมิวนิสต์ระดมยิงกราดลงมาจกตัวตึกอย่างหนาแน่น ร.ต.อ. มาโนชจำเป็นต้องสั่งให้ตำรวจล่าถอยออกมายึดที่มั่นใหม่ เขาคลานเข้ามารวมกลุ่มกับ ๔ สหาย

“ทำไมไม่บุกขึ้นไป” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ถามมาโนช

“บุกไม่ได้ครับ เราอยู่นอกตึกพวกมันมองเห็นถนัด”

ดร. ดิเรกยกมือคบบ่านายตำรวจหนุ่ม

“ยู เออ้ายนี่ขว้างเข้าไปในหน้าต่าง”

ร.ต.อ. มาโนช มองควัดตุ๊กก่อนกลม ๆ ในมือดิเรกแล้วรับมาถือไว้

“ระเบิดน้ำตาไซ้ใหม่”

“โน ไม้ไซ้ระเบิดน้ำตา แต่มันเป็นระเบิดหัวเราะซึ่งกันประคิษฐ์คิดขึ้นเอง ขว้างเข้าไปเถอะ พวกโจรคอมมิวนิสต์ได้ควันระเบิดจะหัวเราะกันอย่างงอหายทีเดียวเพราะอำนาจของควันจะทำให้ระบบ ประสาทหัวเราะ ของมันทำงานเต็มที่ กั้นคิดไว้ไซ้ ขว้างเม็ชขณะที่เขาโมโหจะซ้อมกัน ขว้างปงเดียวยายากหัวเราะไปหลายชั่วโงงใครจะค่าจะว่าอย่างไรก็ไม่โกรธ”

สันติบาลหนุ่มหน้าตั้น

“เฮ – ทำให้กันสัก ๒-๓ ลูกเถอะวะ ขยพิศมัยของกันกำลังอลอะวาดรุกรานกันทุกวัน ในเรื่องทีกันมีเม็ชน้อยถ้าแกมีเวลาว่างอย่าลืมทำให้กันนะ ค่าไซ้จ่ายหมดไปเท่าไรกันจะไซ้ให้”

“โอ.เค. แล้วกันจะไซ้ให้”

ร.ต.อ. มาโนช คลานไปข้างหน้าด้วยความระมัดระวัง ท่ามกลางเสียงปืนกลที่ครวญครางกึกก้องตลอดเวลา ประกายไฟ วูบวาบออกจากปากกระบอกปืนของมันเป็นมองแลเห็นถนัด ตามหน้าต่างตึกทั้งชั้นล่างและชั้นบนและตามบริเวณบ้านหลังนี้ สันติบาลหนุ่มกระซอกสลักนริภยออก เงื่อระเบิดหัวเราะขึ้นขว้างลอยละลิวเข้าไปในหน้าต่างห้อง ๆ หนึ่งซึ่งคงจะเป็นห้องโถง มีเสียงระเบิดดังขึ้นเบา ๆ กลุ่มควันสี่ขาวกระจ่ายไปทั่วห้อง

ดร. ดิเรก ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบระเบิดหัวเราะออกมาแจกจ่ายให้เพื่อนเกลอทั้ง ๓ และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ คนละลูกทุกคนขว้างระเบิดเข้าไปในหน้าต่างทั้งชั้นบนและชั้นล่าง

เสียงปืนฝ่ายคอมมิวนิสต์สงบเงียบลงทันที ร.ต.อ. มาโนชประหลาดใจเหลือทีจะกล่าว เขาได้ยินเสียงใครคนหนึ่งที่อยู่ในตึกแหกปากหัวเราะขึ้น แล้วอีกหลาย ๆ คนก็หัวเราะกันอย่างครื้นเครงเหมือนกับว่าถูกจับเิว มันเป็นการหัวเราะอย่างโมโหพารทีสุดในชีวิต บรรดาพรรคพวกคอมมิวนิสต์ต่างทั้งปืนมองดูหน้ากันแล้วหัวเราะจนน้ำหูน้ำตาไหล บางคนกระโดดตัวลอยหัวเราะจนเสียดท้องบ้างก็ล้มกลิ้งทำตัวอหัวเราะล้นบ้าน

ซัยชนะเป็นของเจ้าพนักงานแล้ว มาโนชหันมามือกับ ดร. ดิเรก

“ไม่เลวไว้ย หมอ ลูกระเบิดของแกจะทำให้มันหัวเราะอีกนานไหม”

ดร. ดิเรกมุขลุกขึ้นยืน

“ในราวครึ่งชั่วโงง แต่หลายคนจะต้องตายเพราะ การหัวเราะมากเกินไป พาดำรวจบุกขึ้นไปเถอะเพื่อนพวกเราปลอดภัยแล้ว”

สันติบาลหนุ่มสั่งตำรวจบุกช่องคอมมิวนิสต์ทันที เจ้าพนักงานปืนขึ้นไปทางหน้าต่างห้องอย่างองอาจ ประคูด่านหน้าและด้านหลังถูกเปิดออกแล้ว ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วบุกขึ้นไปบนตึกใหญ่เช่นเดียวกันไม่มีการต่อสู้แบบตลุมบอนและตำรวจไม่ต้องทำงานเสียดชีวิตอีก เพราะพวกคอมมิวนิสต์ต่างนั่งหัวเราะลงลูกคอเอ็ก ๆ จินหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งกำลังจะขาดใจตายเพราะหัวเราะมากเกินไป เมื่อแลเห็น ร.ต.อ. มาโนชพาดำรวจบุกเข้ามาทีแหกปากหัวเราะอย่างขบขัน ซัยมือบอกเพื่อนๆของเขา

“เฮ้ย โปลึกมาจับเราไว้ย ฮะๆๆๆห่าๆๆเอ็กๆ”

มาโนชกลืนน้ำลายเอ็ก แล้วเขาก็อดหัวเราะไม่ได้

“จับใส่กุญแจมือให้หมด” เขาพูดพลางหัวเราะพลาง “อย่าซ้อมผู้ต้องหานั้นะ ซี้ดอาวุธปืนไว้ก่อน แล้วพาไปขั้รล”

เสียงปืนสงบเงียบแล้ว ได้ยินแต่เสียงแตรไซเรนห์ของตำรวจดังเข้ามาใกล้เข้าทุกที มาโนชพา ๔ สหายตรวจค้นห้องหับต่างๆ ยึดได้เอกสารอาวุธปืนมากมายต่อนั้น ตำรวจเจ้าของห้องที่เกือบ ๕๐ คนก็เดินทางมาถึง เข้าสมทบกำลังกับหน่วยสันติบาล ประชาชนชาวศาลาแดงตื่นตระหนกตกใจไปตามกันกำลังตำรวจถูกยกมาเรื่อยๆ เพราะเสียงปืนกลมือที่ดังไปทั่วเมืองนั่นเอง นายตำรวจชั้นอัศวินเต็มไปหมด เมื่อทราบเรื่องราวจากมาโนช บรรดานายตำรวจทั้งหลายก็ชื่นชมยินดี ที่มาโนชหลายรังคอมมunist ได้ในความช่วยเหลือของคณะพรรค ๔ สหาย ถนนซอยศาลาแดงเต็มไปด้วยตำรวจ รถจี๊ปแดงทยอยกันมาจอดเรียงราย ในราว ๒.๐๐ น. การทลายช่องคอมมunist ก็เสร็จสิ้นลง ผู้ต้องหาทั้งหมด ๒๔ คนถูกควบคุมตัวขึ้นรถไปกองสันติบาลโดยด่วน พวกคอมมunist ที่ถูกยิงตาย ๗ คน บาดเจ็บสาหัส ๓ คน ฝ่ายเจ้าพนักงานเสียชีวิตเพียงคนเดียวเท่านั้น

คณะพรรค ๔ สหายถูกเชิญตัวไปกองสันติบาลด้วยในฐานะที่ช่วยเหลือราชการตำรวจการปะทะกับคอมมunist ในครั้งนี้ เจ้าหัวขีต ได้นำพิกษาข้อมือจากศพพวกคอมมunist ๕ เรือน ปากกาหมึกซึมอย่างดี ๒ ด้าม เงินสดรวมเกือบ ๒,๐๐๐ บาท

----- จบบริบูรณ์ -----